XIV. évfolyam 24. szám. Ára: 1 forint 1958. junius 12



Toncz Tibor rajza

SÁTORVÁROS A BALATON MELLETT

— De drága Mancika! Minek egy sátorba házőrzőkutya?

Délibáb





Réber László rajza

Női dolgok

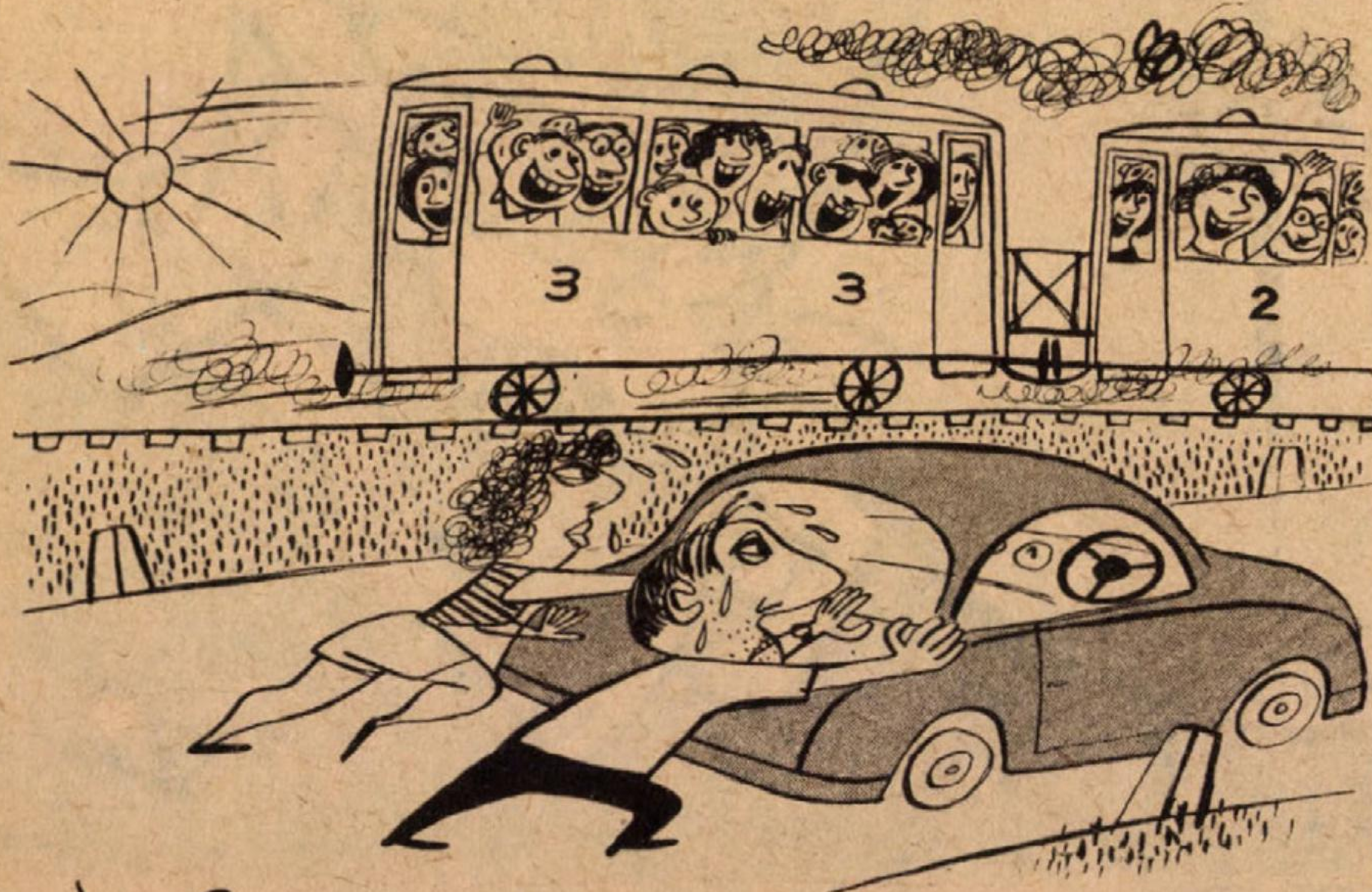
Vasvári Anna rajza



– Én ugyanezt 300-zal olcsóbban vettem, drágám ...

Vidám vikendvonat

Várnai György rajza





Nyelvemet lógatva vonszoltam magam az aszfalton, midőn barátom húzott el mellettem, laza, könnyed járással, engem észre sem véve, és mindez annál különösebb volt, mert mindig észrevettük egymást, s mert tudtommal ő is éppenúgy szenved a kánikulától, mint én.

— Te ilyen friss vagy!? — kiáltottam rá csodálkozva és irigyen, ő pedig mellémcsatlakozott és ravaszul így szólt: — Ha érdekel, átadhatom neked kánikulai közlekedési módszeremet. — Azzal ballagni kezdtünk együtt, de a járása láthatóan megrokkant, kimerülten, lihegve fújtatott, vergődött előre, időről időre segélytváróan nézve szét maga körül.

— Tudnod kell — kezdte —, hogy valamikor szenvedélyes vadevezős voltam és minden időmet a Dunán töltöttem. Ott pedig általános szokás, hogy csónakunkkal egy felfelé haladó uszály tatjához sodródunk, s azzal vontatjuk egy darabon magunkat.

Megállt és megtörölte verejtékező homlokát. — Ebből kiindulva fedeztem fel — folytatta — a hajózásnak, közelebbről a vontatásnak a gyalogjárón való bevezetését, illetve alkalmazását. Felismerésem lényege pedig a következő: Bármely csinosabb női boka a vontatóhajó szerepét töltheti be, mely mögé kerülve, a látás kötelékével aktív vontatóerőt nyerünk s ilyen módon tekintetünkkel húzatjuk magunkat az útvonalunknak megfelelő irányban.

Felkiáltottam a meglepetéstől, de egy kézmozdulattal jelezte, hogy még nem fejezte be. — A hajózás városi forgalmában is megtalálhatod a különböző hajótípusokat — oktatott. — Így a távolsági hajókat, melyekkel hosszabb utat is érdemes tenni, a kisebb propellereket, melyekkel esetleg csak egy-egy átkelést biztosítasz, gyorsjáratú hajókat és sétahajókat is. Tapasztalni fogod majd, merre megy menetrendszerű, nagyforgalmú hajózás. A nagykörúton például szinte félpercenként indulnak a különböző hajók, a belvárosban olyan sűrű a forgalom, hogy azt se tudod olykor, hová sodródj a nagy hullámverésben. De itt vigyázz — emelte fel intő hangját — vigyázz, hogy vontatónak ne nézzél egy kereskedelmi hajót, mert azokra nem lehet büntetlenül rákapaszkodni ...

Barátom még folytatta volna, ám egy oldalpillantást vetve útiránya felé, ott egy karcsú szőke lányt látott elhaladni, s erre sebesen a kezét nyújtotta. — Ne haragudj — mondta —, mennem kell, ezzel a járattal elsietek. És ügyesen rákanyarodva, könnyedén húzatni kezdte magát.

Vártam én is egy bokát, hogy kipróbáljam, hogyan megy a dolog. Ment is, hanem a sarkon barátomba ütköztem, aki tűzpirosan álldogált, arcát tapogatva, melyen egy vékony kis tenyér körvonalait lehetett felismerni. Tapintatosan tovább hajóztam, mert mindjárt láttam, hogy elfeledkezhetett a régi vízi-szabályról és túlságosan közel merészkedett a vontatóhoz ...

Somogyi Pál

A humor könyvéből

BENJAMINO GIGLI, a New York-i opera nemrég elhunyt olasz tenoristája, gyakran hallatta hangját az amerikai milliomosok zártkörű társaságában is. Egy ilyen alkalommal meg kellett hallgatnia a ház urának énekét, aki a kínosan sikerült produkció után elhencegte:

— Százezer dolláros biztosítást kötöttem a hangom elvesztésére.

— Na, de ilyet! — jegyezte meg erre Gigli. — Mit szólt a biztosító, amikor felvette a százezret?

*

JÓKAI MÓR svábhegyi nyaralójának kertészét egyszer délben hazatérve a lugasban találta, ahol magányosan szalonnázott.

— Ennyiből áll az ebéd? — csodálkozott az író, majd megkérdezte, miért nem otthon ebédel?

— Füstöl a kályha — hangzott a lakonikus válasz, mire az író, egy pillantást vetve hűséges kertészének kissé feldúlt ábrázatára, vállalkozott rá, hogy majd utánanéz a dolognak.

Bezörgetett a nyaraló tőszomszédságában fekvő kertészlak ajtaján, mire a konyha felől megszólalt a kertész feleségének hangja:

— Nyomorult gazember! Ide nem teszed be a lábadat! — s már repült is az ajtó felé egy főzőkanál, majd feltűnt a kertészné, aki a tévedésért ijedten kért bocsánatot. Füstszagnak persze nyoma sem volt, az író azonban eleget tudott.

Visszament a lugasba, ahol a kertész éppen magábagyűrte az utolsó falatokat.

— Ne vegye a dolgot úgy a szívére — nyugtatta meg Jókai a szegény embert. — Olykor nálam is füstöl a kályha.

*

HENRI BECQUE francia színpadi-író, nagy szegénységben élte le életét. Egyszer a fűszeresboltban bevásárolva, a pénztárnál vette észre, hogy 10 centimes-e hiányzik a számla kiegyenlítéséhez.

— Nem tesz semmit — jegyezte meg a pénztárosnő. — Ismerem, majd megadja legközelebb.

— De ha közben meghalok? — évődött Becque.

— Hát a veszteség akkor sem lesz túlnagy — felelte a pénztárosnő.

*

WALTER SCOTT hétéves fiacskája egy nap diadalmas ábrázattal tért haza az iskolából.

— Betty néni azt mondta, hogy én vagyok a második legrosszabb tanítványa — újságolta.

— És te ennek örülsz? — korholta az apja. — Én a te helyedben szégyellném magam! Ki volt a legrosszabb, azt is megmondta Betty néni?

— Hogyne — lelkendezett a fiú. — Te voltál az, papa!

*

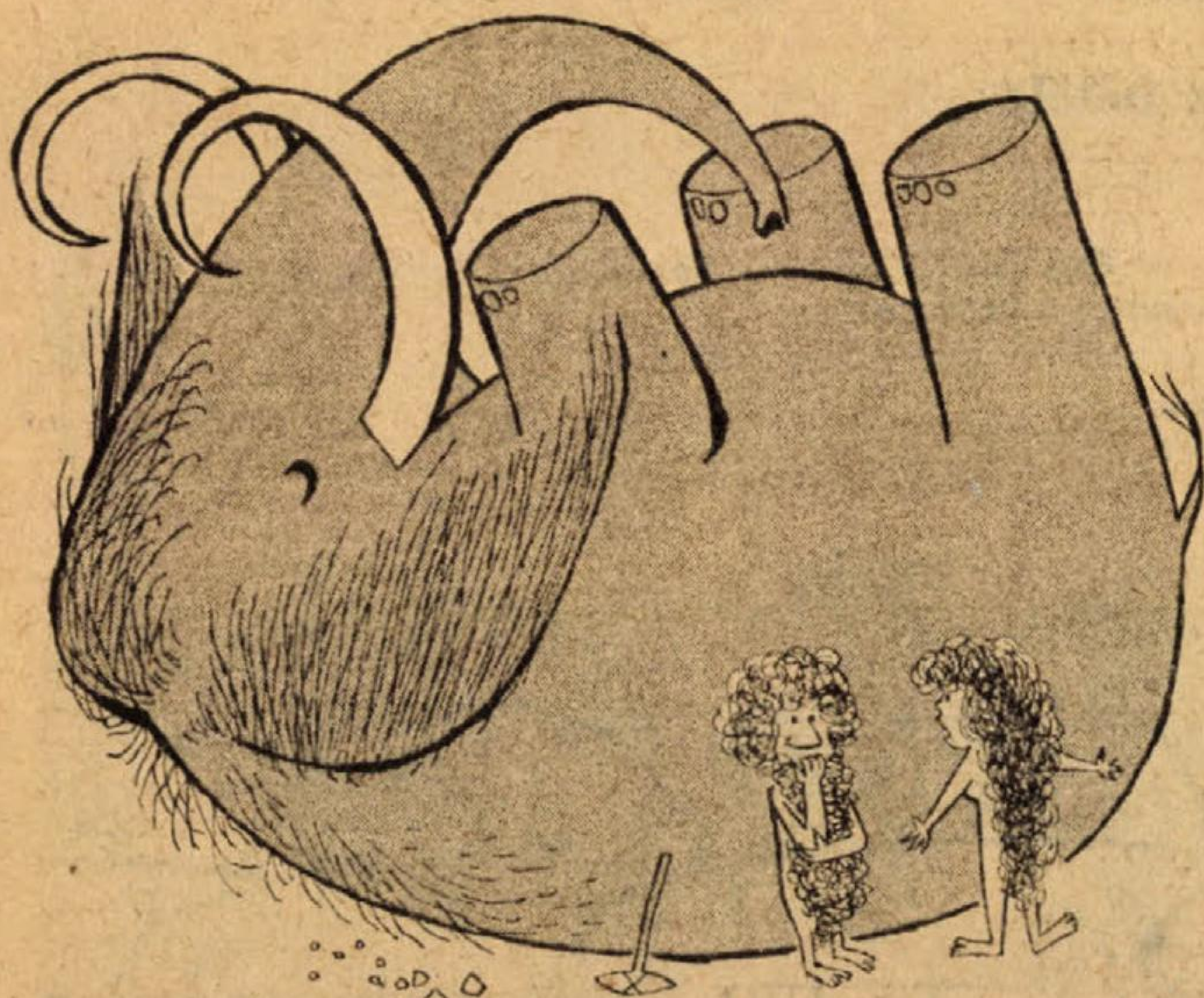
BÖRNE-t nem hagyta el a humora halálos ágyán sem. A reggeli látogatását végző orvosa megjegyezte:

— Úgy látom, nehezebben köhög.

— Pedig higgye el, doktor úr, egész éjjel gyakoroltam magam!

Az első jégprobléma

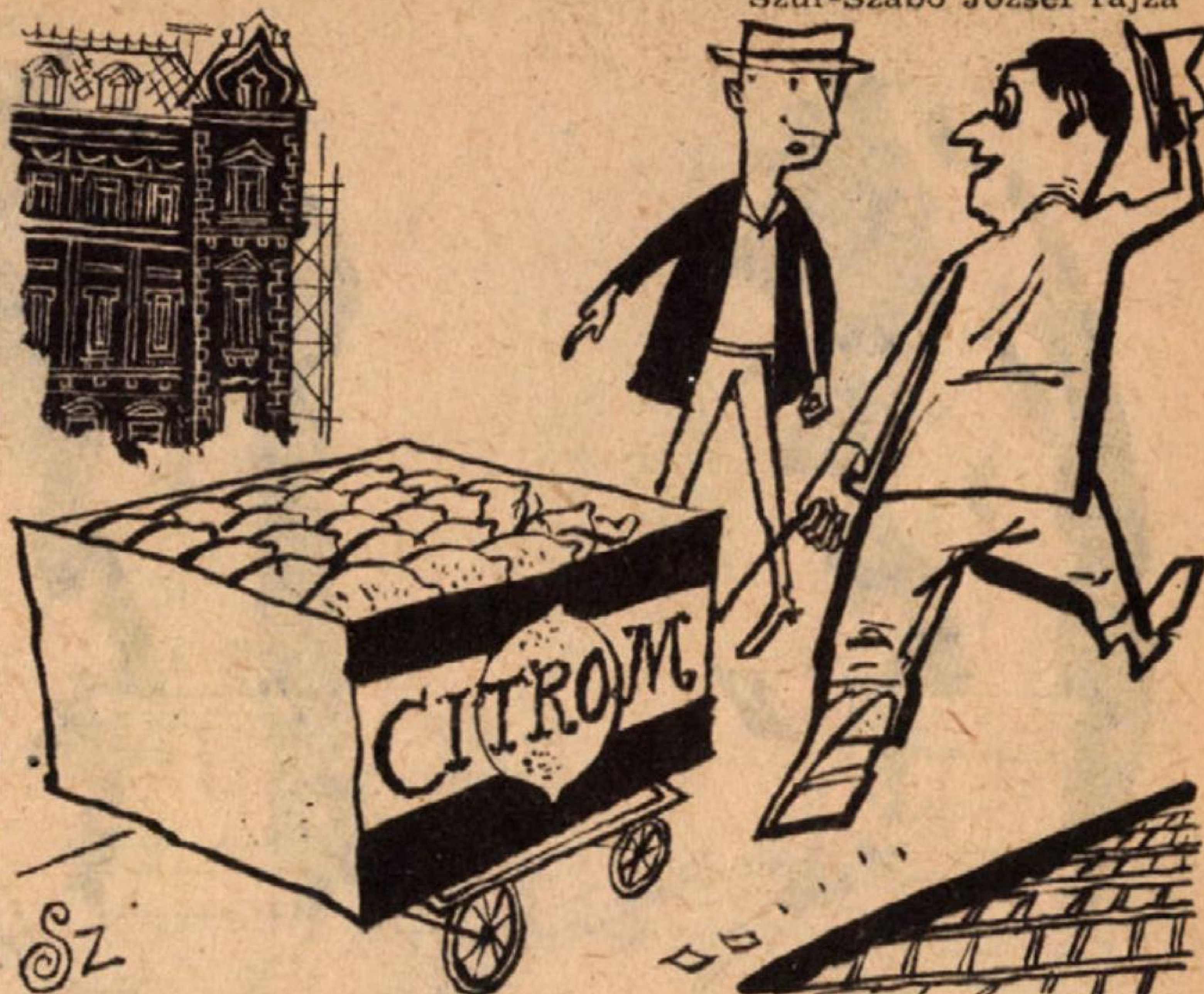
Pusztai Pál rajza



— Itt állunk ezzel a rengeteg hússal és késik a jégkorszak! . . .

SOK HÉJ, KEVÉS LÉ

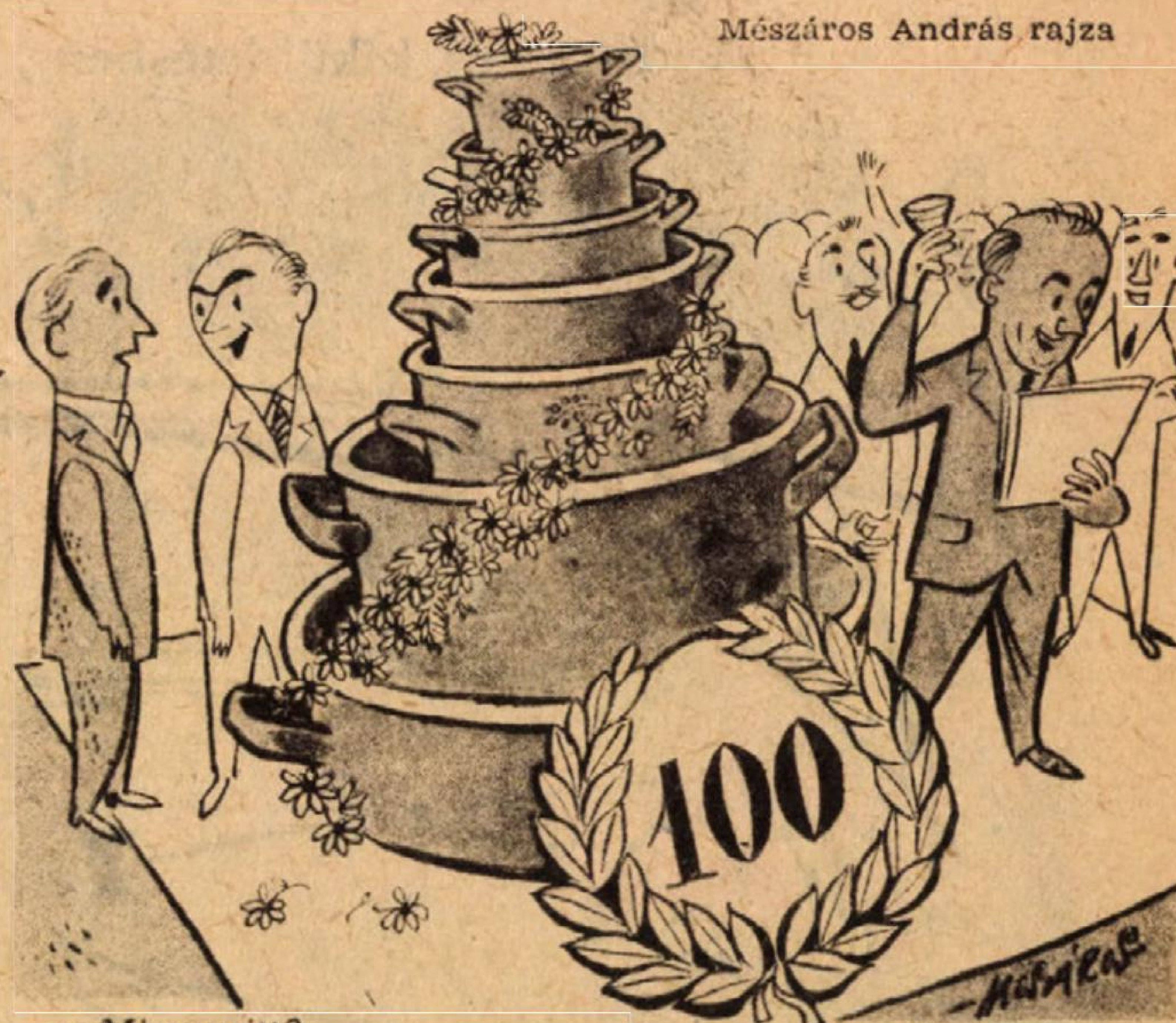
Szűr-Szabó József rajza



— Tudja, szeretnék egy csésze citromos teát inni . . .

Bemutatón

Mészáros András rajza



— Mi van itt?

— Jubilálunk. Most ígérjük meg századszor, hogy gyártani fogjuk . . .

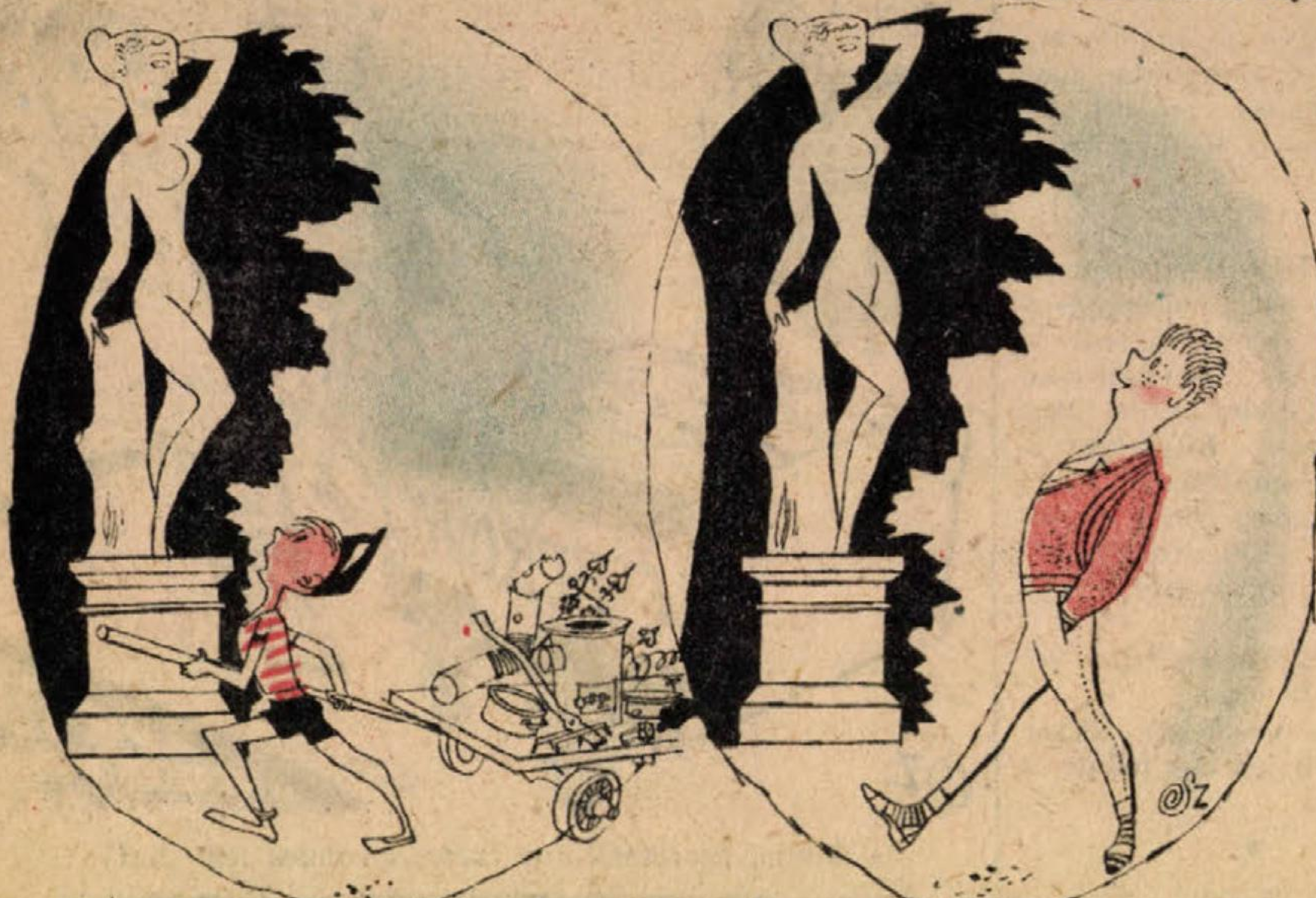
Szezonvégi kiárusítás

Hegedűs István rajza



Megnőnek a gyerekek

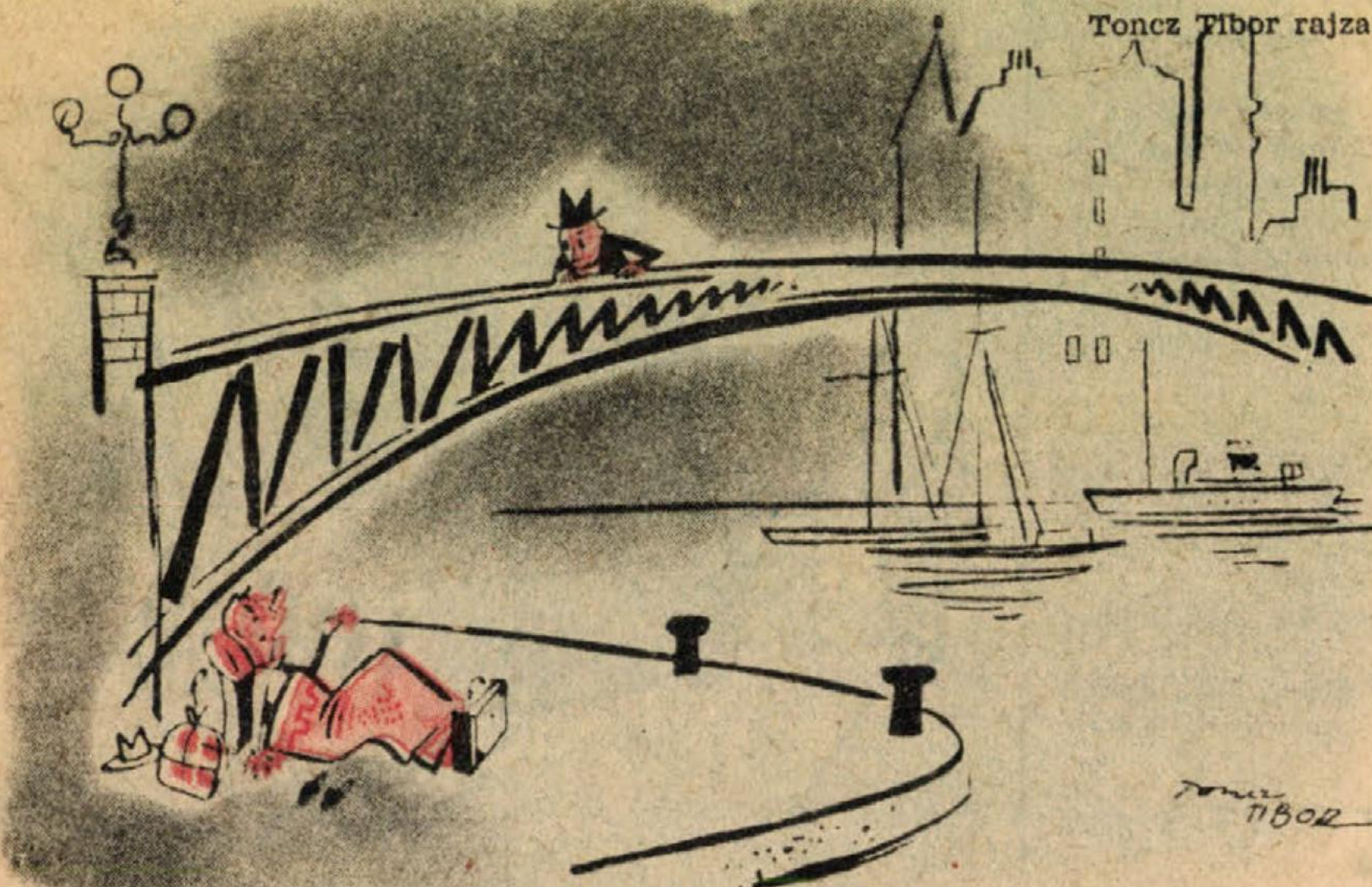
Szűr-Szabó József rajza



– De kár, hogy kőből van! – De kár, hogy kőből van!

Külföldi kiküldetésben

Toncz Tibor rajza



– Tudja, még egy magnetofonra és a kisautóra spórolok!...

Baki

Mi a baki? Bakinak nevezzük a Rádióban a bemondó, vagy a riporter elszólását, szóhibáját, mely gyakran rendkívül humoros hatást kelt. A most megjelent „Rádióhallgatók könyve" egy egész csokorra való bakit közöl, ezekből vettük át az alábbiakat.

„A pontos idő 9 óra. Kedves hallgatóink, most a Rádió népi zenekara énekel ..."

„Befejezésül Beethoven százharminc opuszát hallják!"

„... júniusi tervét már Debrecenben teljesítette ..." (decemberben)

„Kedves lemezeink, hallgatókat játszunk ..."

„A nemzetközi röplabda békekukamérkőzés ..."

„Cizd rá hugány!" (Húzd rá cigány!)

„... cingálkodik a mumbalmos..." (Munkálkodik a cimbalmos)

„Adits és Babits verseket hallottak ..."

„Következik: Kardtánc. Előadja: Hacsat Adorján" (Hacsaturján)

„...összecsüngő melódiák ..." (összecsengő)

„...részlet a Gülmama című daljátékból ..."

„...előadja Jámbor Zászló és Pálka Jolán, az Állami Áruház tagja"

„Kedves hallgatóink! Pontosan dél van. Helyesbítek: éjfél van!"

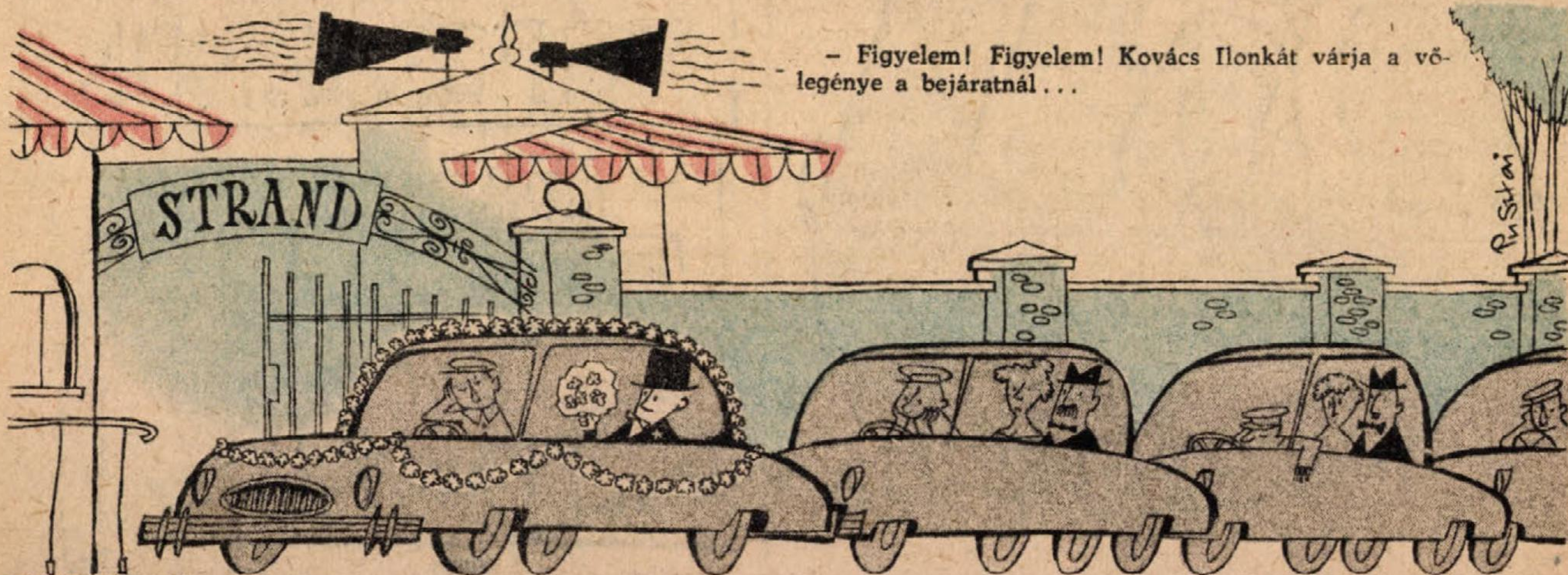
„... A pontos idő 27 óra 45 perc, most Cimbalmi Tóth Ida tarjánozik ... Helyesbítek: cimbolázik ..." (Tarjáni Tóth Ida)

„Itt Petőfi Sándor, Budapest. A pontos idő ..."

„A Rádiózenekar befejezte Schubert Befejezetlen Szimfóniáját."

„Az Ötödik Hugó emlékére rendezett ..." (Victor Hugo neve így volt legépelve: V. Hugo ...)

Jó férj lesz belőle!



– Figyelem! Figyelem! Kovács Ilonkát várja a vőlegénye a bejáratnál...

Pusztai Pál rajza

A Vérmezőn

Várnai György rajza



– Mondd, nagymama, mi az ott?
– Ott a felnőttek játszottak, kisfiam!

Vihar EGY FÉL-POHÁR VÍZBEN

(Idillikus hangulat a házaspár lakásán. A Férj ízletes vacsora után kényelmesen elterpeszkedve újságot olvas, a Feleség a könyvespolcon babrálgat.)

FÉRJ: Anyukám!

FELESÉG: Mi az, fiam?

FÉRJ: Anyukám, légy szíves, adj egy félpohár vizet.

FELESÉG: Sima vizet vagy szódát?

FÉRJ: Akármilyet.

FELESÉG: Mondd meg, milyet akarsz, nekem mindegy.



FÉRJ: Ami a kezed ügyében van.

FELESÉG: Mind a kettő a kezem ügyében van. Így is, úgy is ki kell mennem a konyhába.

FÉRJ: *(miután az utolsó mondatban némi szemrehányás lappangott, a túlérzékeny férjek lelki alkatának megfelelően megsértődik és összeszorított szájjal hallgat.)*

FELESÉG: Beszélj, fiam, rendes vizet hozzak vagy szódát?

FÉRJ: Mondtam már, hogy nekem mindegy! Mit kell problémát csinálni egy félpohár vízből? *(Durcásan)* Tudod mit, a legegyszerűbb, ha nem hozol semmit.

FELESÉG *(a sértődöttség ragályos és máris elkapta):* Látod, ez vagy te! Én kedvesen és udvariasan megkérdem, milyen vizet hozzak és erre gorombáskodás a válasz.

FÉRJ: Én gorombáskodtam?! *(Eddig valóban nem gorombáskodott, de most hozzálát.)* Így ferdíted el a tényeket! Tíz éve, amióta házasok vagyunk, minden szavamat kicsavarod! Szomjas vagyok, kiszáradt a torkom, mert fűszeres káposztás kockát ettem, kértem egy pohár vizet! Punktum.

FELESÉG: Nem vettem észre, hogy nem ízlett a „fűszeres" káposztás kocka. Háromszor vettél belőle! Megdicsérted? Nem. Tudod, mi vagyok én itt?

FÉRJ: Tudom. Cseléd.

FELESÉG: Na látod!

FÉRJ: De honnan tudom? Tetőled! Legalább hetenként egyszer a szemembe vágod!

FELESÉG: Igenis, cseléd vagyok, de még rosszabb, mint a mai demokratikus háztartási alkalmazott, akinek megvan a magas fizetése, kötött munkaideje és megfelelő szabadsága. De úgy kell nekem ... *(Szabályszerűen sirdogálni kezd.)*

FÉRJ: Most már bőgsz is? *(Dühösen felugrik.)* Vedd tudomásul, rögtön lemegyek az eszpresszóba és rendelek egy nagy üveg ásványvizet. *(Indul)*

FELESÉG *(szipogva):* Ásvány nincs itthon, de ha akarsz sima vizet vagy szódát ...

FÉRJ *(megilletődve hozzálép és megcsókolja):* Keverve hozzad anyukám. Két deci rendes víz, egy deci szóda ...

Stella Adorján

A REPÜLÉS TÖRTÉNETÉBŐL













Hegedűs István rajza

Nimbuszteremtő Jucika

Megtudtam, hogy ügyem Bagyó elvtárstól függ, akinek rengeteg szál fut össze kezében, és ezek között van az én szálam is. Legegyszerűbbnek véltem, ha egyenesen Bagyó elvtárshoz fordulok és megmondom neki, hogy így meg úgy, ügyem jogos, hasson oda stb. Persze, nem tudhatom, milyen ember Bagyó elvtárs. Ha az ember egy ismeretlen főnök elé járul, egy kicsit mindig úgy van, mintha egy várat kellene bevennie, térkép nélkül. Rábízza magát az ösztöneire. Mindössze annyit tudtam meg, hogy a Titkárnőt Jucikának hívják, tehát őt kell először bevennem.

Nem könnyű feladat, de nem is megoldhatatlan. Tény az, hogy nem vagyok bejelentve, tehát váratlanul felbukkanó ellenségnek számítok. Viszont ezt módomban van enyhíteni fellépésemmel, ezzel a múltszázadbeli, haladó csökevénnyel. Lehetek optimistán vidám, elegánsan er-



nyedt és agresszíven célratörő. Mégis úgy döntöttem, hogy a Bennfentes Káder korszerűbb szerepét öltöm magamra és dinamikusan nyitottam be az előszobába, majd határozott léptekkel közelítettem meg Jucika írógépét. Úgy vetettem oda, mintha csak a szomszéd szobából jönnék:

— Bagyó elvtárs?

Közben hüvelykujjammal az ajtó felé böktem. Kérdésem után meghitt csend támadt, amely a templomok otthonos ájtatosságát árasztotta. Jucika rám emelte mindenttudóan dekoncentrált tekintetét, amelyet a sokévi gyakorlat tökéletesen közönyössé csiszolt. Finoman, szinte leheletszerűen kérdezte:

— Milyen ügyben?

Kissé zavarba jöttem. Viselkedésemet egy lármás, proletkultos titkárnőhöz szabtam, s íme, itt ül előttem egy makulátlan eleganciájú, halkszavú grófkisasszony, amilyet utoljára Ischl-ben láttam, amikor Ferenc József ott járt, hogy podagráját gyógyítsa. A dinamikusan megkomponált Bennfentes Káder nagy robajjal összeomlott bennem és ott maradt helyén egy kis töpörödött ügyfél. Jucika közben végtelen türelemmel várta válaszomat, csak neodemokratikusan kicupfolt szemöldökét húzta egy kissé magasabbra és ködös tekintettel nézett a fejem fölé. Végre megszólaltam, s magam is restelltem, hogy reszelős, durva hangom megtöri az áhítatot.

— Ezésez vagyok, ügyem jogos, beszélni szeretnék Bagyó elvtárssal.

Jucika tökéletesen kifestett ajka szögletén pici mosoly jelent meg, majd tovaröppent, mint egy kismadár. Azt mondta ez a mosoly: „Ó, te kis csacsi... Miért nem akarsz mindjárt az Úristennel beszélni, vagy valakivel az apostolok közül?" Aztán karcsú ujjaival végigsimított remekbekészült szőke haján, majd hosszabb szünet után így suttogott:

— Tudunk az ügyről, elvtárs, maga Bagyó elvtárs adott rá engedélyt, hogy iratait közvetlenül tegyük át a Sóhivatalhoz... Többet nem tehetünk...

— Talán meg lehetne reklamálni... Ha Bagyó elvtárs áttelefonálna...



— Bagyó elvtárs nem telefonál... — mondta Jucika olyan hangon, mint ahogy a pedagógus magyarázza a hülye gyereknek, hogy amikor hó esik, akkor tél van. — Bagyó elvtárs sosem telefonál — ismételte —, legfeljebb én telefonálhatok, ha ő erre engedélyt ad...

— Nagyszerű — mondtam —, hát akkor legyen szíves, szóljon neki, hogy adjon engedélyt...

— Bagyó elvtársnak nem lehet szólni... — lehelte Jucika türelmes, elnéző mosolylyal Aztán finoman és előkelően várta, mikor megyek már a fenébe. Én közben láttam Bagyó elvtársat lelki szemeimmel, mint Zeuszt, amint a felhők fölött rázza a villámokat, mint Hannibált, amint átkel az Alpokon és mint Einsteint, amint feltalálja a relativitást. Meghajoltam és mély tisztelettel, lábujjhegyen osontam kifelé. De ekkor zajosan feltárult Bagyó elvtárs szobájának ajtaja, s egy joviális ábrázatú, apacsinges, kicsit pocakos férfi tolatott ki rajta, kezében papírtálcát tartott, virslit evett mustárral. Harsány baritonja betöltötte a szobát:

— Jucika! Hozasson fel egy kisüveg sört, virsli után muszáj sört inni! Nem igaz?

Utóbbi kérdés nekem szólt, de közben már a kezét is nyújtotta.

— Hozzám? — kérdezte. Dadogtam valamit Hannibálról, végre összeszedtem magam és kinyögtem a nevemet.



Szaporán invitált a szobája felé:

— Jöjjön, elvtárs, jöjjön, azért vagyunk itt, hogy elintézzük az ügyeket... Jucika, hozasson még egy üveg sört, de jó hideg legyen...

Jucika fájdalmas mosollyal nézett vissza az ajtóból. Ez a mosoly azt jelentette:

— Hiába! Sosem fog felnőni hozzám...

Gádor Béla

Ötletpályázatunk

iránt olvasóink körében nagy az érdeklődés. Már az első két hetben több ezer rajzötletet kaptunk. A háromhónapos pályázat júniusi eredményét július 2-án megjelenő számunkban fogjuk kihirdetni.

Lelkiismeretes kéményseprő



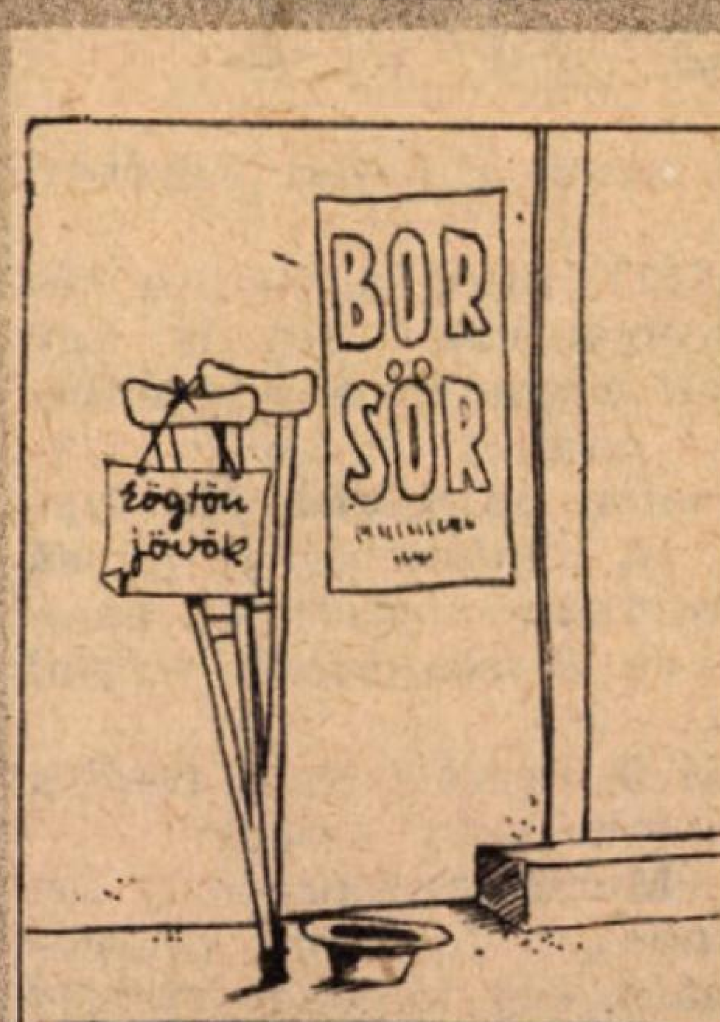
— Hiába! Haza is kell hozni néhányat, mert különben sohasem végzek!

Szigeti idill



— Lajos, most már ne várjunk tovább lakásra... Esküdjünk meg!

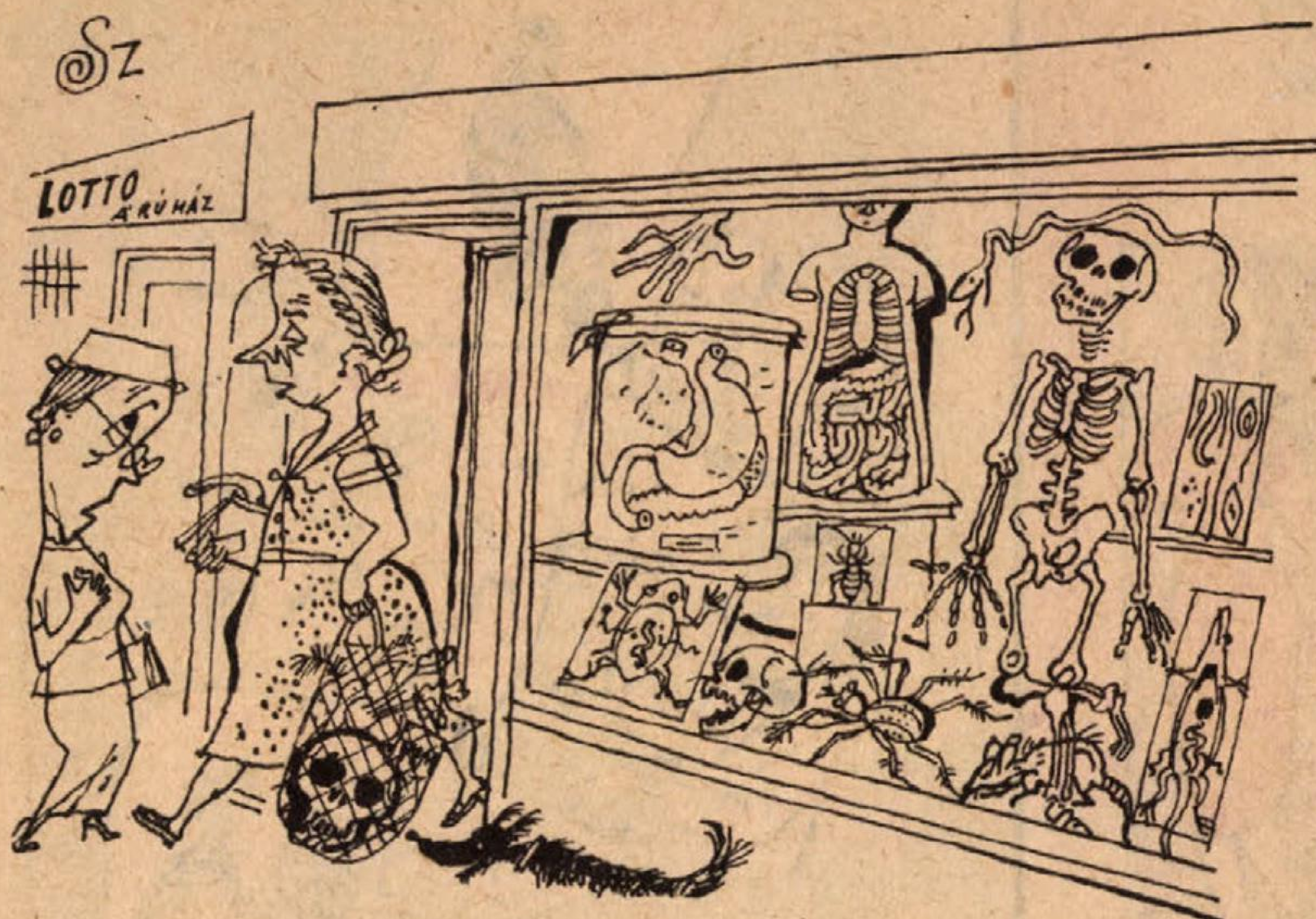
Pillanatfelvétel



(Ötletpályázatunkra beküldte: Erb János, Pécs.)

Éppen a Körúton kell ennek az üzletnek lennie?..,

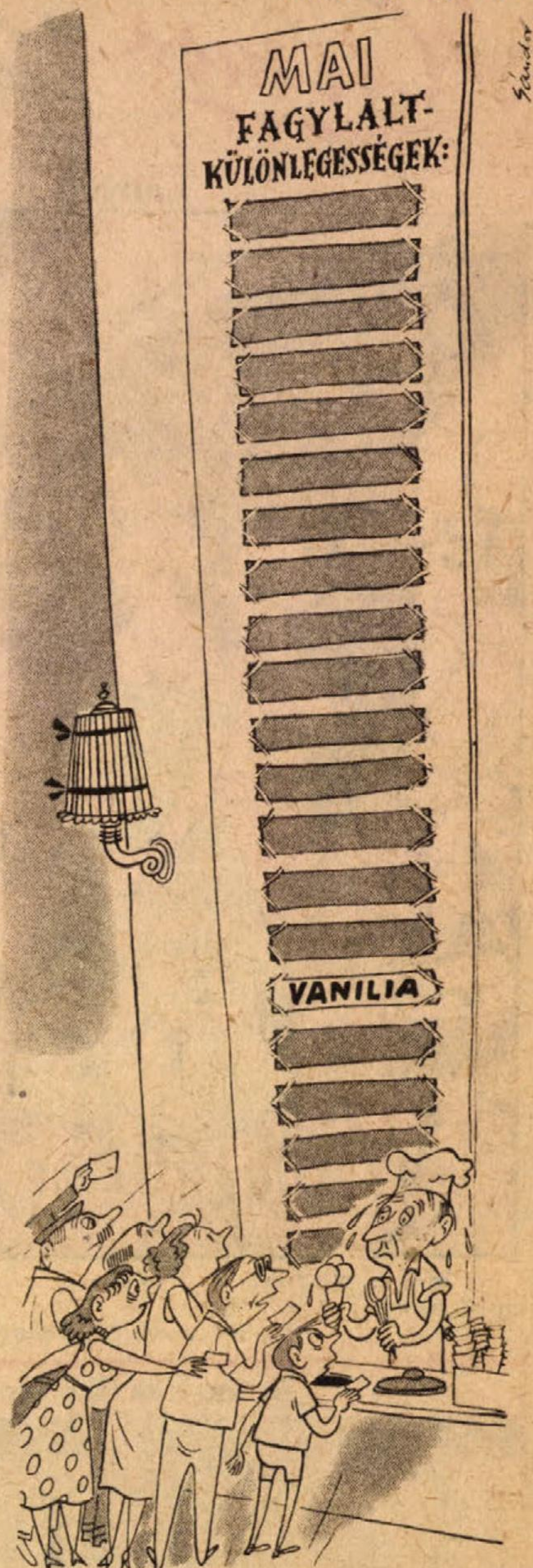
Szűr-Szabó József rajza



– Kaptam egy szép nagy koponyát, de csupa csont...

VASÁRNAP

Sándor Károly rajza



KRITIKA

Az élet nem más, mint állandó összeütközés a Jó és a Rossz között. Például Koromfői Kelemen, a színpadi szerző jó barátom, a darabja viszont rossz. Ez önmagában még nem lenne baj, az ember baráti köre nem állhat csupa Sophoklesből. A baj ott kezdődött, hogy nekem kellett színibírálatot írnom a szóban forgó darabról, a Póruljárt űrhajósról. Nem vagyok Brutus, aki sírva döfte le Caesart, nekem tehát tapintatosan kellett ledöfnöm Koromfőit, hogy még ő se vegye észre, elvégre jó barátom, akit nem akarok megbántani. Sikerült végül is szerencsésen megfogalmazni az alábbi kritikát, amely példaképe és messze világító fáklyája lehet korunk kritikai irodalmának. Hallga csak!

Forró színházi estében volt része a Nemzeti Kertszínház Kamaraszínháza közönségének, amely melegen ünnepelte Koromfői Kelement, a Póruljárt űrhajós szerzőjét. Még a legegyszerűbb embert is büszkeséggel tölti el az a tudat, hogy ilyen lángésznek lehet a kortársa. Éppen ezért sajnálatos, hogy Koromfői ezúttal nem emelkedett fel teljesen arra a szédítő magaslatra, amely csodálatos tehetségéhez egyedül méltó. Az első felvonás éppen ezért egy kicsit elnagyoltnak hat, különösen a felfokozott várakozás izzó légkörében. Amikor Bikics, a siketnéma kertész hosszú beszédet intéz a Rakétatervező Intézet dolgozóihoz, az ember úgy érzi, hogy az alakok jellemzése nem mindig következetes. Koromfői legnagyobb erőssége úttörő eredetiségében rejlik, s éppen ezért, amikor Amália elénekli a „Bözsi, ne sírjon, Bözsike, drága..." kezdetű dalt, sokan nem tudnak szabadulni attól a gondolattól, hogy ez a dal, noha eredetisége vitathatatlan, bizonyos hatásoktól nem egészen mentes. Ez az érzés, bár lényegesen halványabban, akkor is feltámad a nézőkben, amikor Kazocsai űrhivatali segédelőadó azt énekli, hogy „Párizsban huncut a lány", vagy amikor Grundics lökhajtó egy kissé hosszú monológban tépelődik afölött, hogy lenni vagy nem lenni. Ezeket a szavakat ugyan Koromfői írta le először az emberiség történelmében, de a puszta gondolat alapcsírái régebben talán fellelhetők voltak. Nem lenne szabad Koromfőinek lesüllyednie Shakespeare színvonalára, akinek nem volt egyetlen eredeti témája sem, mindent összelopkodott, akárcsak Goethe, aki Faustot csent. Ez nem Koromfőinek való, akinek egyetlen hibája az, hogy egy kicsit talán túlzottan is eredeti.

Teljesen rosszindulatú és légből kapott állítás az, hogy a darab első felvonása unalmas. Ugyan honnan tudná ezt a közönség, amelyik csaknem az egész első felvonást végigaludta? Kétségtelen, hogy az első felvonásban nem történik semmi, ez azonban egy pillanatig sem megy a cselekmény rovására, majd amikor Alfonz minden ok nélkül öngyilkos lesz, a feszültség egyszerre feloldódik.

A második felvonás ellaposodása viszont a színészek hibája, akik nem átallják az egyik unalmas mondatot a másik után elmondani. Így akarják lehetetlenné tenni a szerzőt, ahelyett, hogy érdekes, fordulatos mondatokkal segítenék elő a sikert. Nehéz a zseni útja. A harmadik felvonás viszont egészen kiváló. A közönség nem tudta, hogy mitől fosztja meg magát, amikor a második szünetben hazament. Ennek a harmadik felvonásnak az a legnagyobb érdeme, hogy semmiféle kapcsolatban nincs az első kettővel. Önállósága, titkokkal átszőtt mozdulatlan bája színpadi tájképeink legkiválóbbjává teszi. Mindent egybevéve a Póruljárt űrhajós nagy sikere arra enged következtetni, hogy a színháznak legalább három napig nem lesz műsorgondja. Koromfői drámairodalmunk kimagasló óriása, aki érzésünk szerint még nagyobb sikerekre hivatott fejlett mezőgazdaságunkban vagy a kisiparban.

Feleki László

Kép szöveg nélkül



Humor A SZOVJET LAPOKBÓL

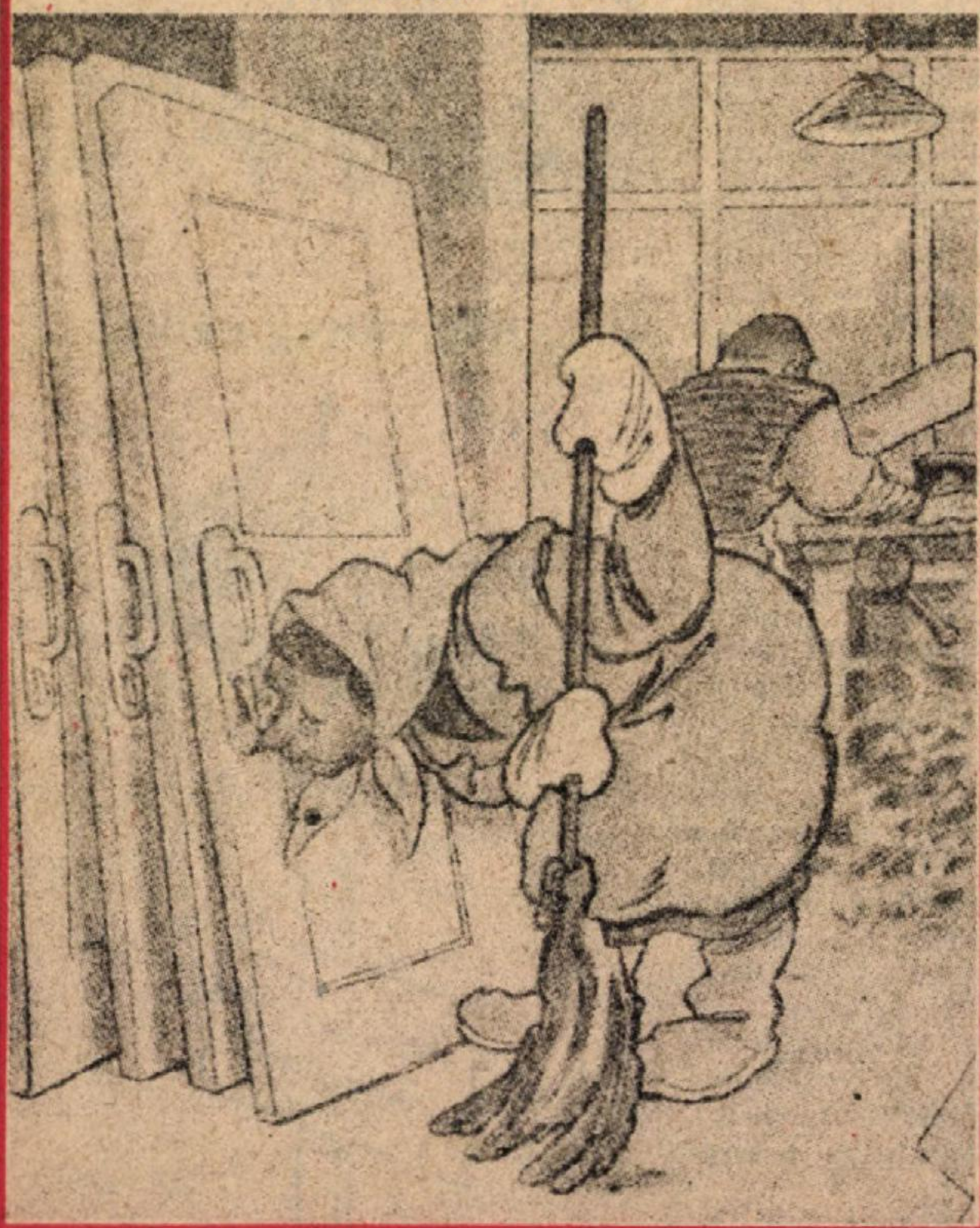
Lányok



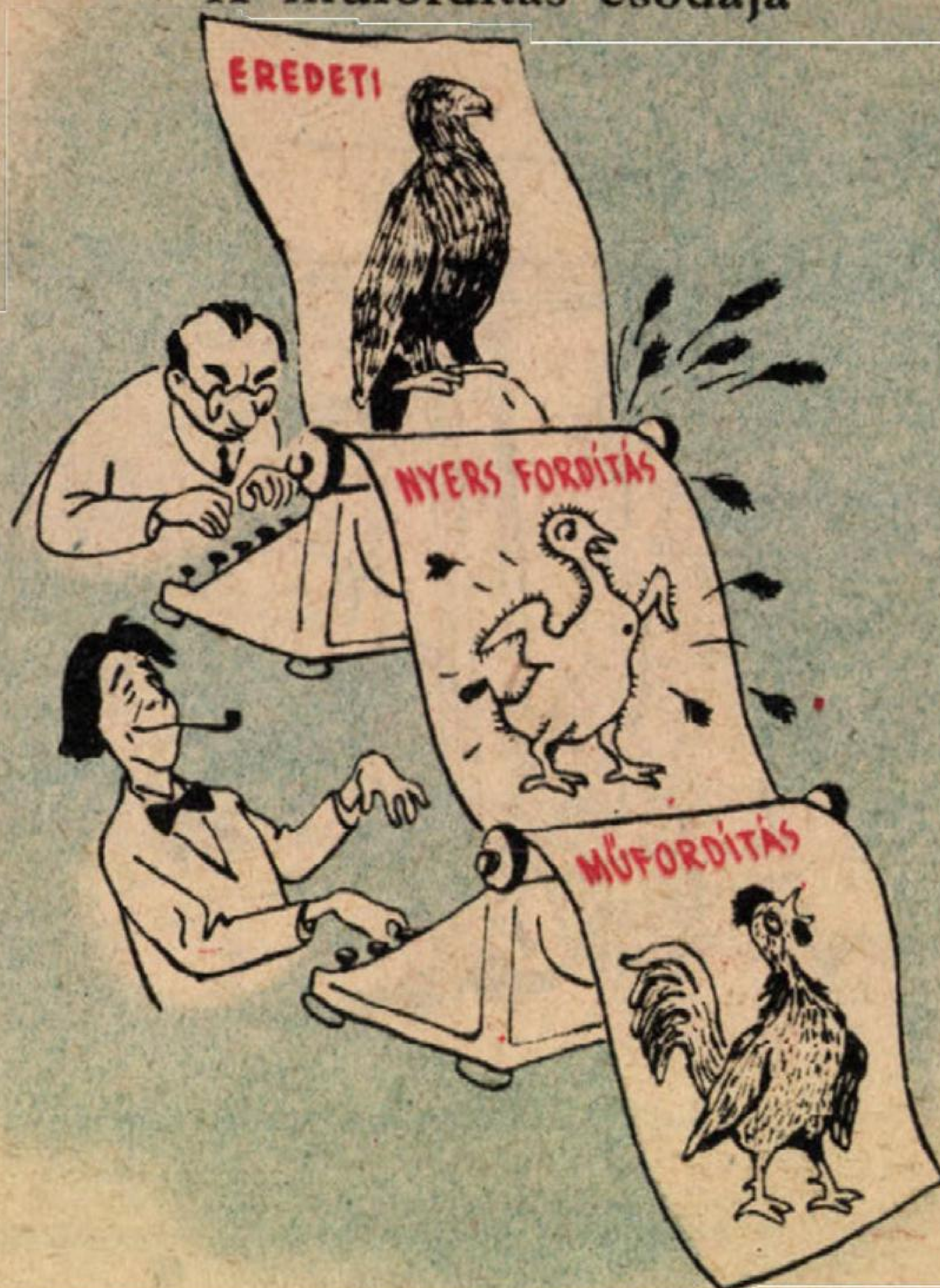
– Ljusza elmaradt a divattól, minden reggel fésülködik, mint azelőtt . . .

A moszkvai Krokodilból. E. Gorohov rajza

A szokás hatalma



A műfordítás csodája



I. Fridman rajza

EMIL KROTKIJ: iratlan gondolatfoszlányok

A bölcsek és a fogorvosok a gyökerekbe néznek.

A légvárak építőinek mindig van építőanyaguk.

Új szót akart mondani az irodalomban és csak ennyit mondott: „Előleget adjatok!"

Ha meg akarod előzni a klasszikusokat, írj előszót a műveikhez.

Minden vígjátéka drámát jelentett a rendezőnek és tragédiát a nézőnek.

A gyufa kész lett volna elégni szégyenében, amit a gyár miatt érzett, de nem tudott meggyulladni.

Úgy bántak vele, mint a tartalék autókerékkel: nélkülözhetetlennek tartották, de — hátul.

Szeretett panaszkodni. Még a könyvtárban is csak a panaszkönyvet kérte.

A Pegazussal nem volt sikere. Nyilván rossz lóra tett.

Az állandó ingadozást csak az ingaórának lehet megbocsátani.

Amikor a vonatvezető új utakat keres, a vonat kisiklik.

Semmiért sem vállalta a felelősséget. Amikor kijelentette, hogy a föld forog, hozzátette: Kopernikusz szerint.

Úgy lopakodott be az irodalomba, mint a sajtóhiba.

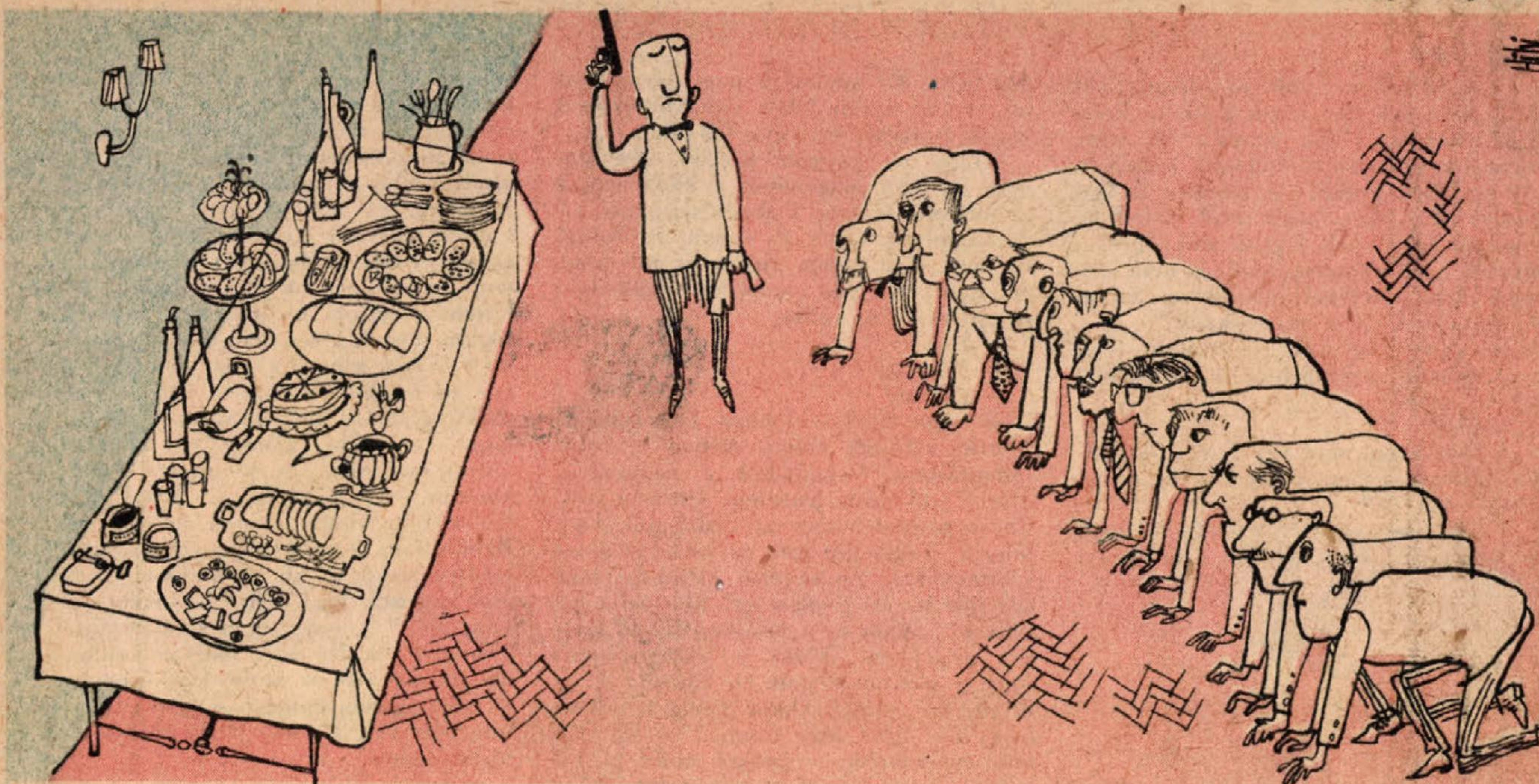
Nem minden papagáj beszél. Van, amelyik ír.

Annyit ivott mások egészségére, hogy tönkretette a magáét.

„Jumor i Szatyira" kötetből fordította: **Pogonyi Antal**

Éljen a bankett!

A Szpilki nyomán



Start!

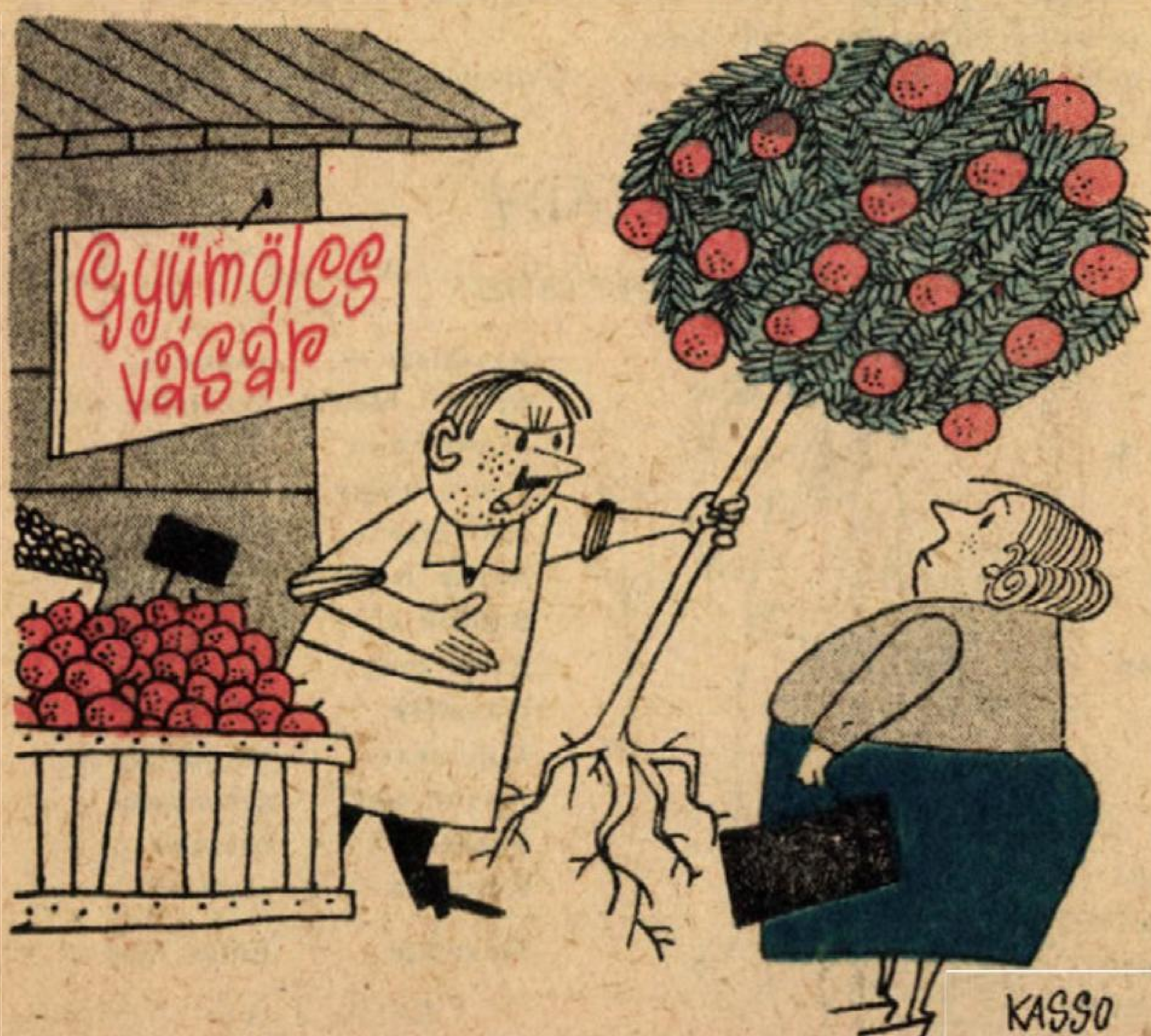
A régi „szép" idők...



Két buzgó olasz tudós, Giorgio Benassi és Antonio Toti szenzációs felfedezésre jutott. Tanulmányozva az etruszkok egészségügyi helyzetét, megállapították, hogy kétezer évvel ezelőtt elődeink egyáltalán nem ismerték napjaink egyik legkínzóbb problémáját — a fogfájást. Ezernyi etruszk-fogat vizsgáltak meg, sehol sem volt nyoma a betegségnek. Az etruszkok nem ismerték a foghúzást, a tömést vagy a reszekciót. Nagyszerű világ lehetett! De mint ahogy minden jóban akad valami rossz is, aggódva kérdezzük: vajon abban az időben miből éltek a fogorvosok?

Igényes vevő

Kasso rajza



– Tessék, ez a gyümölcs talán elég friss lesz magának!

Erettségi után

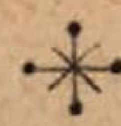
Pusztai Pál rajza



– Hurrá! Éljen a tanár úr!



MESE A BOLDOGSÁGRÓL



Jó hetvenes volt az öregúr, aki szemben ült velem a füstös kocsmában. Haját mintha hó lepte volna be, de szeme acélosan csillogott. „Az emberek buták!" — mondta és úgy megcsóválta fejét, hogy attól tartottam, mindjárt hópelyhek fognak előkavarogni hajából. „A boldogság végül is nem szárazkolbász, amelyből mindennap levághatunk egy szeletet magunknak!"

„Ez tényleg így van" — szóltam — „a szerencsének semmiképp nincs füstölt jellege. Ámbár..."

„Ámbár?"

„Ámbár maga pont úgy fest, mint akinek odahaza a kéményben ott lóg a szerencse sonkája."

„Én kivétel vagyok" — felelte, és ivott egy kortyot. „Én vagyok a kivétel. Én



vagyok ugyanis az az ember, akinek van még egy kívánsága hátra."

Vizsgálódva nézett arcomba, aztán elmesélte történetét. „Jó régen volt már" — kezdte, és könyöklő karjára hajtotta fejét — „nagyon régen. Fiatal voltam még, és az életet merő szenvedésnek fogtam fel, akár a fogfájást. Egy délelőtt, mikor elkeseredve ültem a parkban egy zöldre mázolt padon, egy öreg bácsi foglalt helyet mellettem és csak úgy mellékesen ezt mondta:

„Hát jó! Meggondoltuk a dolgot! Teljesítjük három kívánságodat!"

Újságomba meredtem és úgy tettem, mint aki semmit sem hallott.

„Kívánj magadnak, amit akarsz" — folytatta — „a legszebb asszonyt, a legtöbb pénzt vagy a legnagyobb bajuszt — ez a te dolgod. De légy végre boldog! Elégedetlenséged már az idegeinkre megy!"

Úgy nézett ki, mint a Mikulás civilben. Hosszú hófehér szakáll, almapiros orcák, vattapamacsszerű szemöldökök. Igazán nem festett úgy, mint egy őrült. Inkább túlságosan jólelkű benyomást keltett. Miután alaposan megnéztem, újból újságomba mélyedtem.

„Bár minket nem érdekel, hogy mihez kezdesz a három kívánságoddal" — mondta — „nem lenne persze hiba, ha előzőleg alaposan meggondolnád a dolgot. Mert három kívánság az mégsem négy kívánság, nem is öt, hanem csak három. És ha utána még mindig elkeseredett és szerencsétlen maradnál, sem rajtad, sem magunkon nem tudnánk többé segíteni."

Nem tudom, bele tudja-e élni magát az én helyzetembe? Egy padon ültem, perlekedve Istennel és a világgal. A távolban villamosok csörömpöltek. Valahol az őrségváltás vonult fel dobbal, trombitával a vár felé. És mellettem ott ült az öreg.

— Dühös lett?

— Dühös lettem. Úgy éreztem magam, mint egy kazán közvetlenül a felrobbanás előtt. És amikor a nagyapó megint fel akarta nyitni fehér vattával övezett száját, haragtól remegve fakadtam ki:

„Hogy ne tegezzen tovább, vén szamár, veszem magamnak a bátorságot s kimondom első és legbensőségesebb kívánságomat: vigye el magát az ördög! Ez nem volt éppen finom és udvarias, de nem tehettem másként. Különben megpukkadtam volna.

— És?

— Mit „és"?

— Eltűnt?

— Vagy úgy! — Persze, hogy eltűnt! Mintha elfújták volna. Abban a szempillantásban. Feloldódott a semmiben. Még a pad alá is lenéztem. Ott sem volt. Egész rosszul lettem az ijedtségtől. Úgy látszik, mégiscsak igaz ez a dolog a kívánságokkal. És az első kívánság már teljesült is. Te jóságos ég! Márpedig ha teljesült, akkor ez a jóságos, derék, kedves nagypapa, akárki is légyen, nemcsak a padomról tűnt el, hanem akkor elvitte az ördög! Akkor pedig a pokolban van! „Ne légy ostoba!" — mondtam magamnak — „pokol nincs is, és ördög sincs." No és a három kívánság, az van? És mégis, alighogy kimondtam a kívánságot, az öreg eltűnt... Egyszerre futkározott rajtam a hideg és a meleg. Remegtek a térdeim. Mihez fogjak? Az öregúrnak vissza kell térnie ide, ha van pokol, ha nincs. Ennyivel tartozom neki. Fel kell használnom a második kívánságot, a másodikat a három közül, ó, én marha! Vagy hagyjam ott, ahol van? Kedves, almapiros orcáival? Azokból sült alma lesz — gondoltam elborzadva. Nem maradt más választásom. Behunytam szemeimet és szorongva suttogtam: „Azt kívánom, hogy az öreg újra itt üljön mellettem." Tudja, éveken át, még álmomban is, a legkeserűbb szemrehányásokat tettem magamnak, amiért így eltékozoltam a második kívánságot, de akkor nem láttam más kiutat. Nem is volt...

— No és?

— Mit „no és"?

— Újra előkerült?

— Vagy úgy! — Persze hogy előkerült. Abban a szempillantásban. Ott ült mellettem újra, mintha soha nem kívánták volna el onnan. Illetve, azért látni lehetett rajta, hogy... hogy valami olyan helyen járt, ahol pokoli, akarom mondani, nagyon nagy melegnek kellett lennie. Igen. Bozontos fehér szemöldöke kissé megpörkölődött. És szép hosszú szakálla is. Ezenfelül olyan szaga volt, mint az odaégett libasültnek. Kis kefét szedett elő a zsebéből, megtisztogatta szakállát és szemöldökét, aztán megbántva így szólt: „Hallja, fiatalember, ez nem volt kedves magától!" Dadogva kértem bocsánatot. Roppant sajnálom. Nem hittem a három kívánságban. Ezenfelül rögtön meg is kíséreltem, hogy a bajt ismét jóvátegyem. „Ez igaz" — mondta — „de már legfőbb ideje is volt." Ezután mosolygott. Oly barátságosan mosolygott, hogy majdnem könnyekre fakadtam. „Most már csak egy kívánsága van" — mondta — „a harmadik... Azzal remélhetőleg egy kicsit elővigyázatosabb lesz." Bólintottam és nyeltem egyet. „Igen" — feleltem aztán — „de csak akkor, ha megint tegezni fog." Erre nevetett. „Jól van, fiam" — mondta, és kezet nyújtott. „Minden jót. Ne légy nagyon boldogtalan. És vigyázz az utolsó kívánságodra." — „Ezt ígérem önnek" — jelentettem ki ünnepélyesen. De már eltűnt. Mintha elfújták volna.

— És?

— Mit „és"?

— Azóta boldog?

— Vagy úgy! — Boldog?

Asztaltársam felállt, a fogashoz ment, vette a kabátját meg a kalapját, rámnézett fényesen csillogó szemével és így szólt:

„Az utolsó kívánsághoz nem nyúltam hozzá negyven éven át. Néha már közel voltam hozzá. De nem. A kívánságok csak addig érnek valamit, amíg be nem



teljesülnek. Minden jót!"

Az ablakon át néztem, hogyan ment az utcán. Hópelyhek táncoltak körülötte. És egész elfelejtett válaszolni arra, hogy legalább boldog-e. Vagy szándékosan nem adott választ? Természetesen ez is lehetséges.

Fordította: **Földváry Imre**



BÁBJÁTÉK BALLADA

(Verkliszóra kell énekelni)



Szép, gazdag gavallér
Útra kelt kalandér'.
Addig járt ott meg itt,
Elért a tengerig.
Spanyolhon, Görögföld,
Bűbájos, örökzöld!
Tenger — lég égszinkék:
Eleven Böcklin-kép.
Oszlop-rom Mohos fa.
Strandszálló: poloska!
Tűző nap. Óborok.
Magány — nem jódolog!
Ifjú mond: Félre gond!
S nyomban egy hölgyre ront.
Elpirul. Hölgy kacag.
Bocsánat! Hagyja csak!

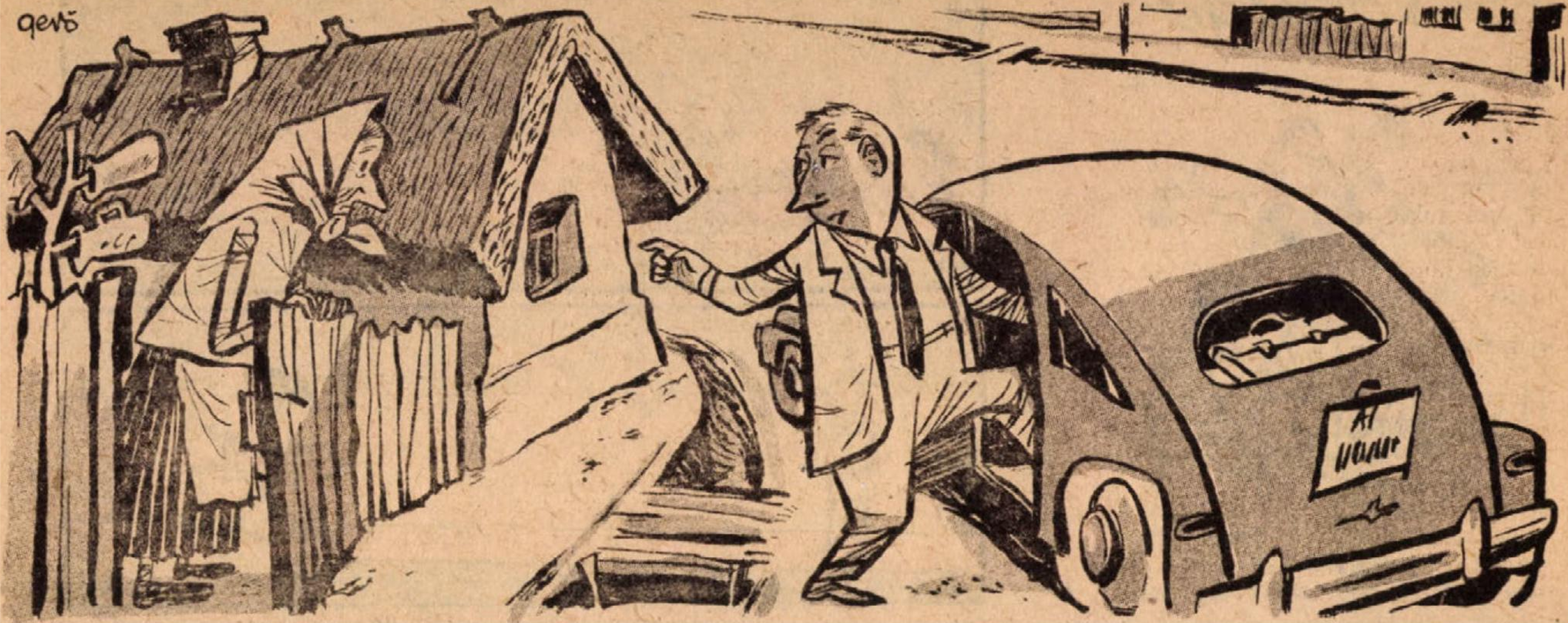


Kézpuszi — záporok.
Szoba? Nem! Strandhomok.
Mámorban fürdenek.
Ám a hölgy megremeg:
Ha férjem itt kapna —
Jön is már! Vágtatva!
Szökik a fess dáma,
Férje meg nyomába.
Gavallér révedez:
Úgy érzi, rémes ez...
Ki ott volt szemtanú,
Mardossa mélabú...
Kattan a puskazár —
Gavallér hulla már...

Békés István fordítása

Vannak ilyen áldott jó gyerekek...

Gerő Sándor rajza



– Látlak-e még, édes fiam, mielőtt meghalok?
– Hogyne, édesanyám! Lesz nekem még dolgom errefelé!

Mi férfiak...

A nők kellemetlen szokása, hogyha vásárolni akarnak valamit, hetekig utánajárnak, minden üzletbe benéznek, minden kirakatot megbámulnak, minden elárusítót betegre szekiroznak, minden ruhát, kalapot, szoknyát felpróbálnak, míg végre számtalan kétely, lelki probléma, tusakodás után döntenek.

Büszkén mondhatom, mi férfiak egészen másképp csináljuk.

Én például nemrégiben öt perc alatt megvásároltam egy szürke nyári ruhát, az utamba eső első üzletben. Nem keresgéltem, nem tűnődtem, nem vacilláltam, nem válogattam, mindjárt az elsőt magamon hagytam, a régit becsomagoltattam, az összeget kifizettem és ruganyos léptekkel, az elárusítók kedves köszönései közben nagyvonalúan távoztam.

Fütyörészve lépkedtem az első utcasarokig, ott egy kicsit lassítottam, meg-megálltam, majd tűnődés fogta el a lelkemet, mert egyre inkább úgy éreztem, hogy a kabát túlbő, lötyög rajtam, a nadrágban pedig én lötyögök és az egész nem is egy nyári ruha, inkább egy cirkáló, egy tank, egy léghajó, legalább három számmal nagyobb méret, mint amennyire szükségem volna.

Némi tűnődés után, kevésbé férfiasan visszatrappoltam az üzeletbe. Az elárusítónő — kiváló szakember — rögtön látta, hogy nem új öltönyt akarok vásárolni.

— Szóval cseréről van szó — állapította meg tárgyilagosan, s elémtett egy félresikerült, méregzöld öltönyt. Majd továbbment kiszolgálni a rendes, becsületes, normális vevőket. Később felémnézett, s megkérdezte:

— No, mi van, talán ez sem jó?

Félve, gyámoltalanul bevallottam, hogy a méregzöld nem tetszik, egy kicsit szűk is.

— Látom, most sok a dolguk, talán ellátogatnék máskor — rebegtem szelíden. A pénzt vissza sem mertem kérni, a szürke léghajót pedig próbáltam otthagyni, hogy megszabaduljak tőle. De erről szó sem lehetett.

— Majd hozza magával — mondták —, ha benéz érdeklődni, hogy kaptunk-e már kisebb méretűt.

Már látom magamat, amint a papírból szüntelenül kilógó nyári ruhával a hónom alatt hétről hétre idejárok, mint egy elátkozott bűnös, mint egy görög mitológiai hős, aki lyukas hordóba vizet töltögetett egy életen át... Már beköszönt a tél, leesik a hó, sár, lucsok, fagy, jégeső, influenza, tüszkölés, zúzmara, dér, szélvihar, aszpirin, hózápor, már az elárusító is megszűnt az üzlettel együtt, ruhák helyett már gyermekjátékszereket árulnak, pehelypaplanokat. Már a huszonegyedik században élünk és én még mindig ide fogok zarándokolni sállal, kucsmában, télikabátban, mint aggastyán, dermedt, sárgult, ráncos ujjaim közt reszketve fogva a papírból szüntelenül kilógó szürke nyári ruhát, hogy egy kisebbre kicseréljék.

Mert nekünk, férfiaknak, nincs olyan kellemetlen szokásunk, mint a nőknek: mi nem válogatunk órákig, napokig, hetekig, ha vásárolunk; mi a gyors elhatározások, férfias, tettrekész emberei vagyunk, cselekvőképes erős karakterek... Úgy kell nekünk...!

Kemény György

Az oroszlánszelídítő,

avagy aki tud „bánni" a főnökkel

Várnai György rajza



A Szaharában

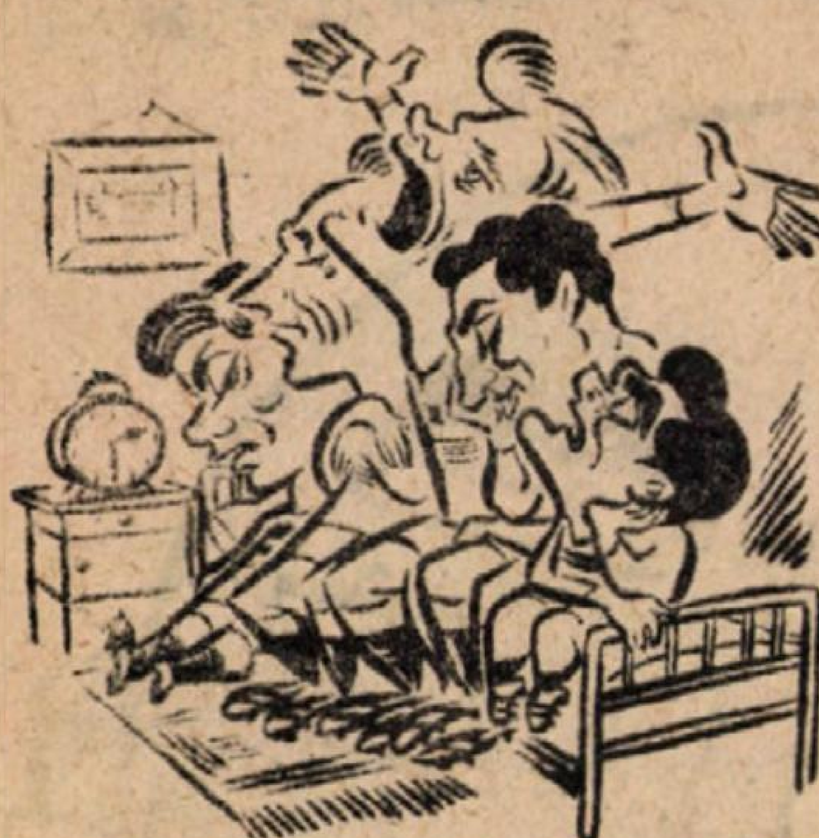
Vasvári Anna rajza



– Pont ezzel kellett találkoznunk...

VB Híradó

Szepes Béla rajza



Csatárainknak még össze kell szokniok . . .

– Mindjárt pitymallik! Ne menjünk még aludni?

– Szó sem lehet róla. Még mindig nem vagyunk eléggé összeszokva.



Egyszerű megoldás

Hogy a brazilok jobban bírják a svéd klímát.



Mindennek van előnye

Ez a pálya nem valami jó. De kifogásnak kitűnő lesz . . .

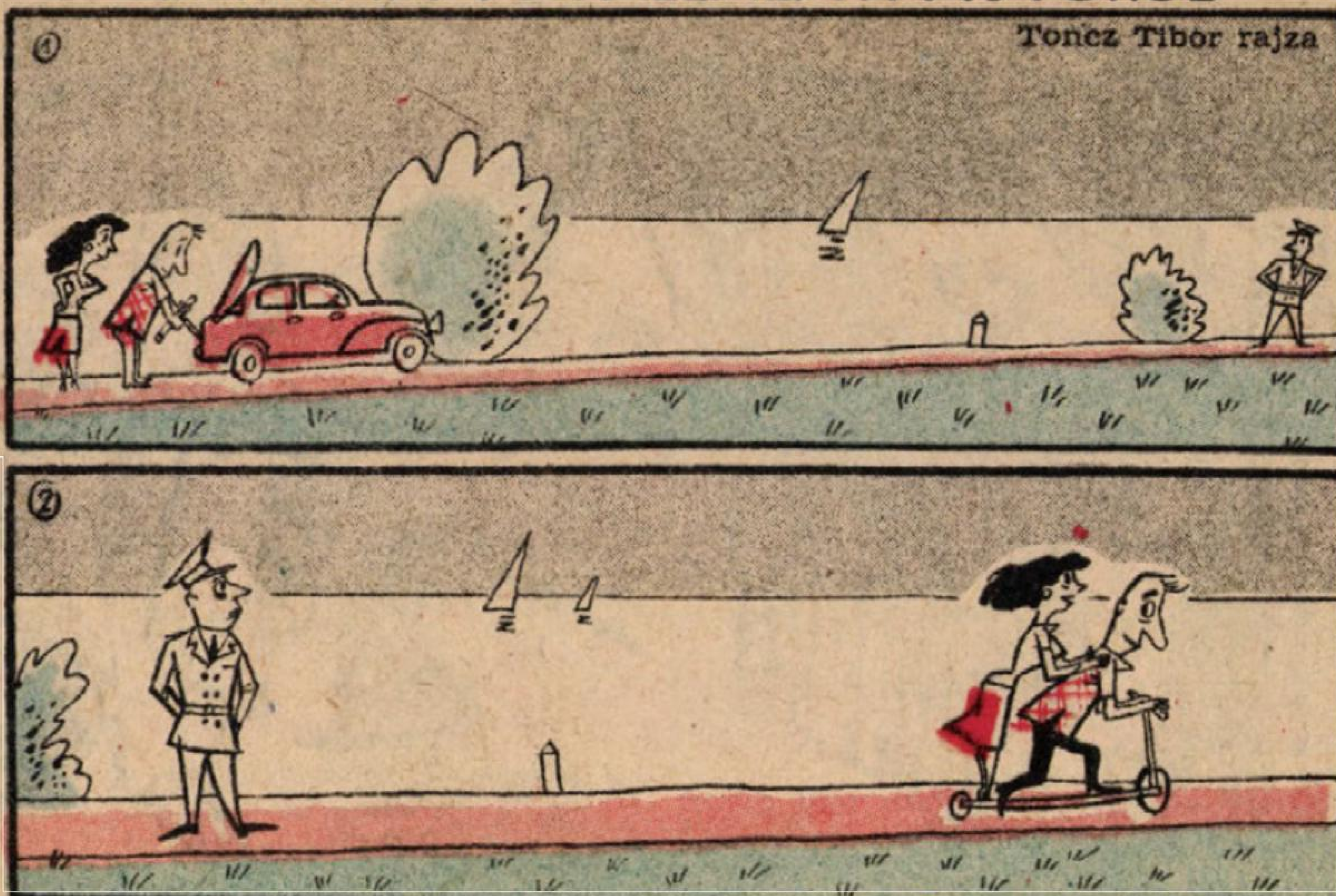


Nagyjelentőségű javaslat

Hidegkúti kérvényt visz a FIFÁ-hoz: a futballmeccs ezentúl kétszer húsz percig tartson.

TÖRTÉNET A VÁLLALATI AUTÓRÓL

Toncz Tibor rajza



HELYCSERE

A „helycsere" tulajdonképpen kártyakifejezés. Makacsul rossz lapjárás esetén a peches játékosnak joga van helycserét kérni. Ilonka, e picinyke történet hősnője nem kártyázik és így nem is babonás. Mégis minduntalan helyet cserél — ez a szenvedélye.

Ilonka utazik autóbuszon. Kényelmes ülőhelye van, sok álló utas irigyli. A megállónál leszáll egy utas és üresen hagyja a helyét. Ilonka megelőzve az álldogálókat, villámgyorsan odaugrik és elfoglalja a szabadon maradt ülést.

Cukrászdában is találkoztam Ilonkával. Nyugodtan szürcsölte a kávét egy barátnője társaságában. De a nyugalma abban a pillanatban felborult, amikor meglátta, hogy a szomszéd asztalnál fizetnek és készülődnek a távozásra. Szökkenésre készen várta a nagy pillanatot, nyomban az új asztal mellé telepedett és diadalmasan közölte a barátnőjével:

— Ez sokkal jobb hely!

Tavaly a Mátrában nyaraltam. Ilonka is ott üdült a férjével, rokonszenves szőke, alacsony férfiúval, aki szorgalmasan sétált és ultizott, mint az rendes beutalthoz illik. Egyszer vacsora után meghívtak a szobájukba kisüstön főtt feketére.

— Nagyon szép szoba — mondtam elismerően.

Ilonka körülnézett, nehogy illetéktelen egyén meglephesse, és a fülembe súgta:

— Ez semmi! — Megtudtam, hogy holnap elutazik a doktorházaspár a 27-esből! A gondnok megígérte, hogy átköltözhetünk.

Tíz hónapja nem láttam Ilonkát. Véletlenül futottunk össze a kismoziban. Ilonka és a kíséretében levő magas, őszes, bajuszos férfiú éppen azzal volt elfoglalva, hogy otthagyták a helyüket a tizedik sorban és egy sorral előugrottak.

— Csak gyere, gyere — unszolta Ilonka a partnerét —, ez sokkal jobb hely!

Azt. felém fordult és kedves mosollyal mondotta:

— Azt hiszem nem ismerik egymást . . . A férjem . . .

Férjet is cserélt.

st

Meglepő ásatási leletek

Mészáros András rajza



– Mit nevetnek ezek?

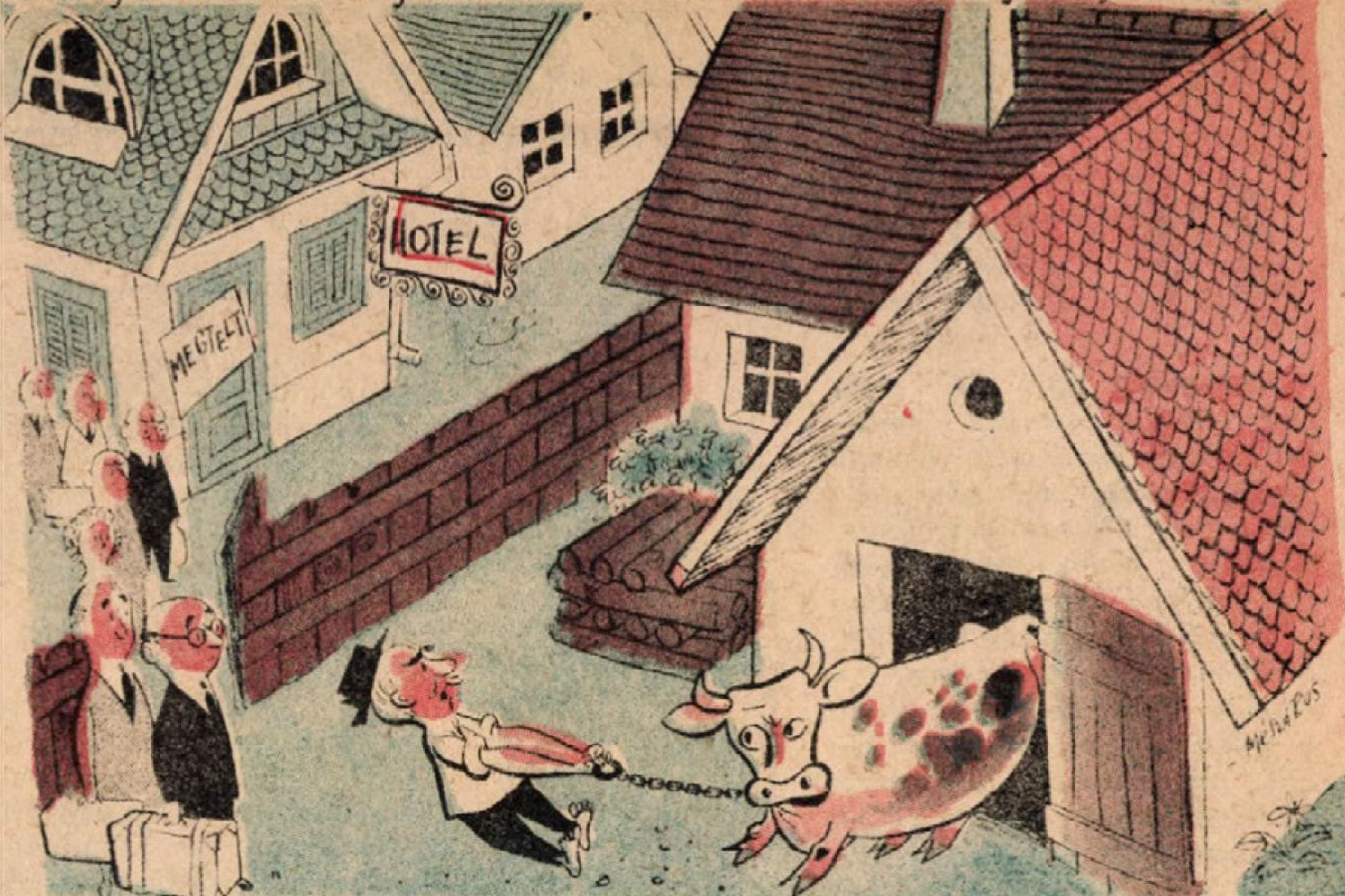
– Azt, hogy már II. Ramzesz idején is ugyanazok a viccek voltak forgalomban, mint ma . . .

Akinek szívesen tapsolunk



Ajtay Andor, az „Ilyen nagy szerelem" című darab „Taláros úr" szerepében.

Helyi kezdeményezés a vidéki szállodahiány enyhítésére



– Ne izélj mán, Riska, nem látod, hogy meggyüttek a nyaralók?

LEVÉL az arcátlanságról

Uram!

Az Ön szőke és hiszékeny felesége hét évi boldognak mondott házasság után elhitte, hogy az a nyúlánk és barna asszony, akit az Ön javaslatára albérletbe magukhoz fogadtak, valóban albérlő, ami az Ön számára meglepő kényelmet jelent. Az albérleti beiktatás óta ugyanis az Ön szobájától jobbra egy szőke feleség, balra pedig egy barna albérlő leste az Ön gondolatait.

Hogy egy ötemeletes bérházban, amelyben Önök laknak, a házfelügyelő mindenkiről mindent tud, olykor többet is, mint kellene, azon pesti viszonylatban aligha lehet csodálkozni. De az már elképesztő, hogy az adott helyzetben az ötemeletes ház minden lakója már akkor ismerte és bőségesen tárgyalta az Önök különös fő- és albérleti viszonyát, amikor még az Ön hiszékeny felesége harmadik partnerként gyanútlanul részt vett az Önök esténkénti ultipartijában. De az emberek jók és egy kora tavaszi kora délutánon akkor telefonálta haza a hivatalból egy ismeretlen női hang az Ön feleségét, amikor Ön meghitt kettesben éppen otthon tartózkodott nyúlánk és barna albérlőjükkel.

Ön férfiasan közölte első ájulásából magához tért feleségével, hogy házasságuk felbontását kéri az arra illetékes bíróságtól, de megtagadta feleségének azt az indokolt kívánságát, hogy az albérlő hölgyet addig is távolítsa el közös lakásukból. Sőt, bármilyen furcsa is, az albérlő hölgy ragaszkodott ahhoz, hogy a gyerekekkel együtt az Ön felesége költözzék el, mert már nagyon unja ezt a sok hercehurcát.

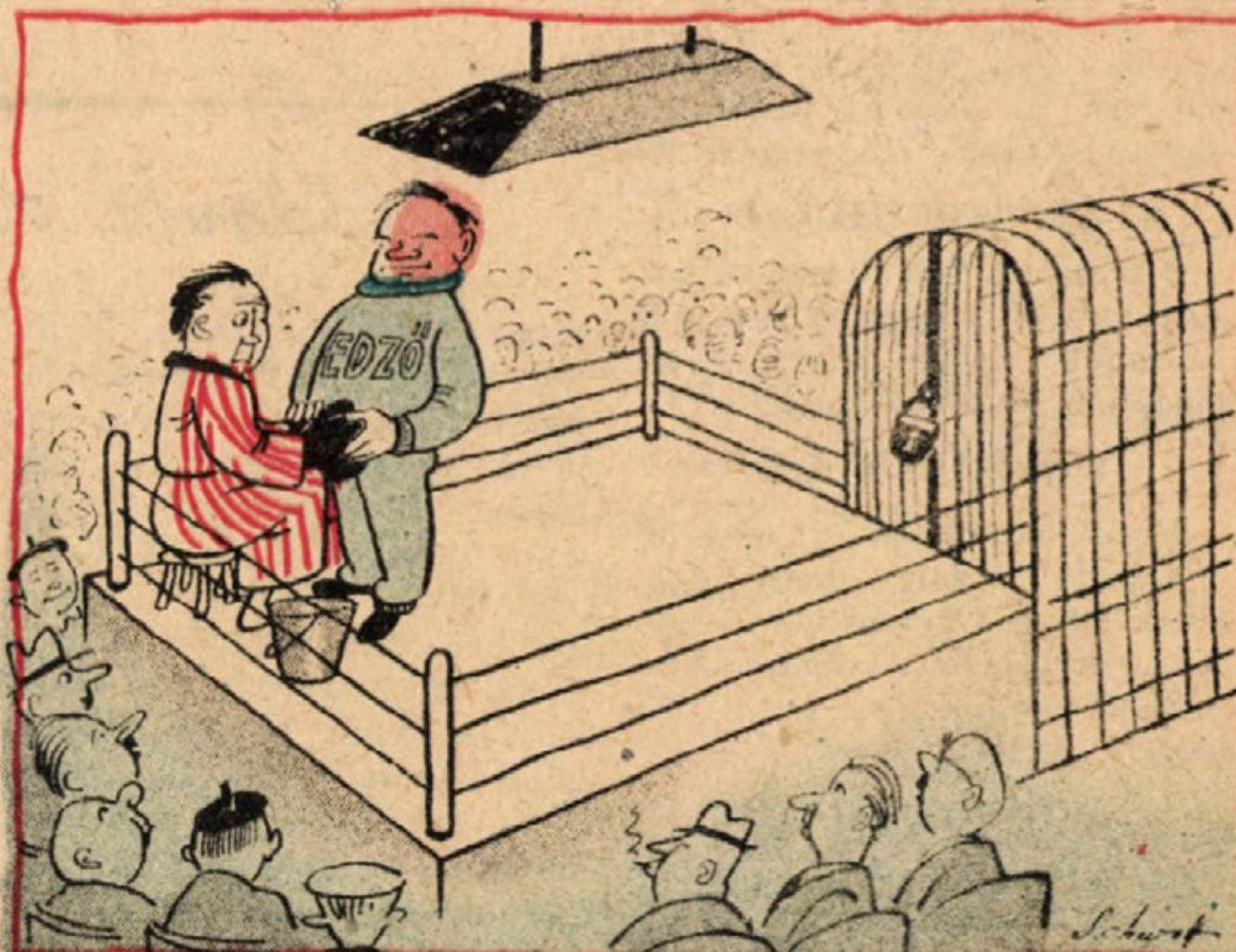
Őszintén szólva, már az is disznóság, hogy Ön, jóravaló feleségéhez hűtlen. De ha nem képes Ön a saját személyében egy tisztultabb erkölcsi felfogás apostola lenni, legalább maradjon meg a jóízlés határain belül, mint általában nálunk szokásos. Nem lehet ugyanis tagadni, hogy társadalmunkban gyakorta találkozunk ilyen jelenséggel, de mivel nincs okunk ezzel dicsekedni, inkább magánügynek tekintjük és előre megfontolt szándékkal hallgatunk erről, különösen az elsősorban érdekelt feleségünk előtt, aki végül, ha későn is, de még mindig a kellő időben értesül róla, ami érthető, hiszen mindenki csak a saját viselt dolgairól hallgat, de a máséról annál többet és kitüntető érdeklődéssel beszél.

Félreértések elkerülése végett kénytelen vagyok leszögezni, hogy most én itt az Ön viselt dolgait szellőztetem, ami férfiszemmel nézve, eléggé kínosnak tűnik. Úgy érzem azonban, joggal élek abban a szent meggyőződésben, hogy az Ön elítélésében egyetértenek velem még azok a férjek is, akikben megvan a hajlandóság vétení a házassági hűség ellen, de semmikép sem segítik elő a feleség tekintélyének lejáratását, miként azt Ön, elképesztő gátlástalansággal, megcselekedte.

Földes György

Mielőtt megszólal a gong

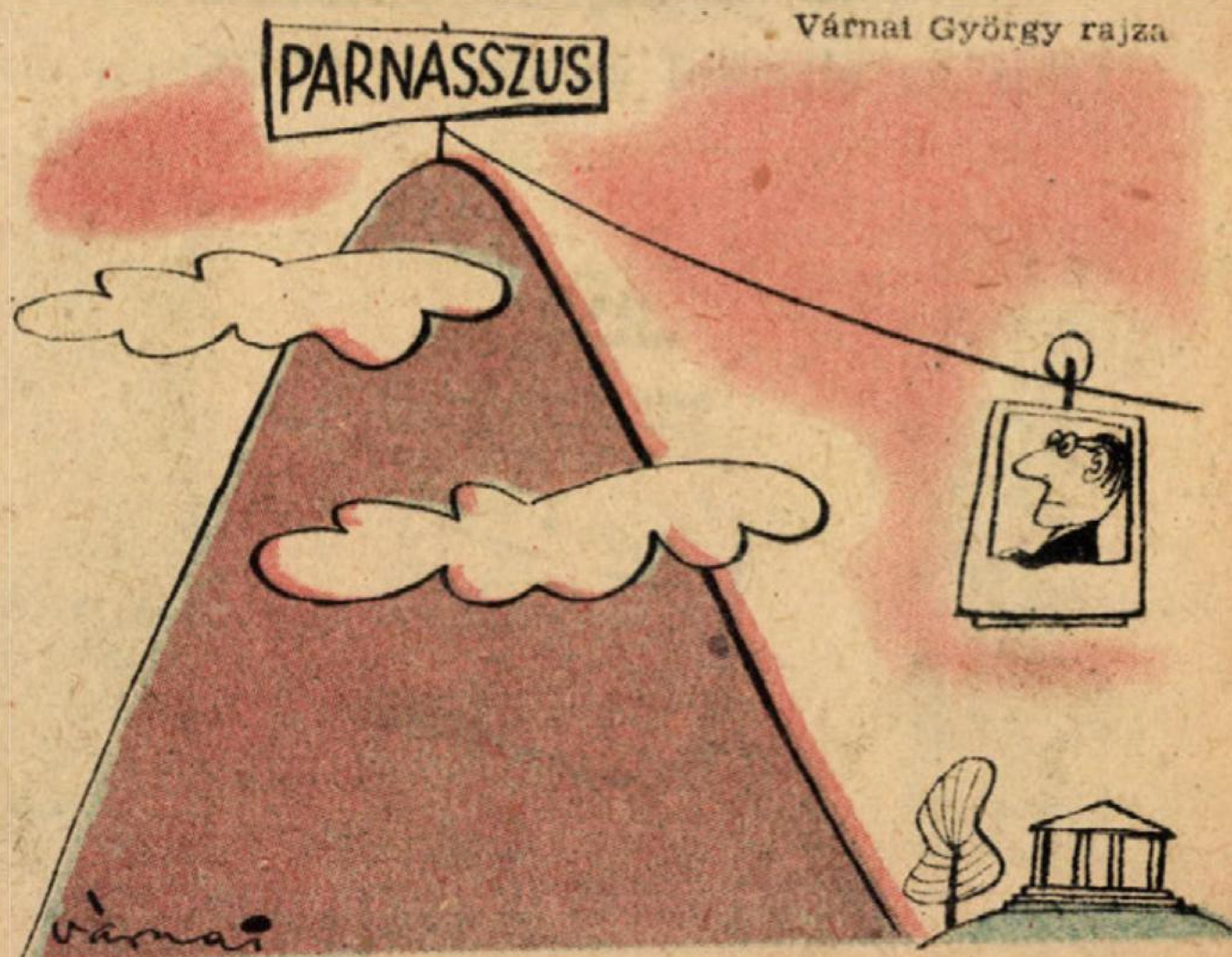
Schwott Lajos rajza



– Mondja, edző sporttárs, nem lesz túl vad az ellenfelem?

Ahogy egyesek szeretnék

Várnai György rajza



Kukorica-park



Nemsokára egy éve lesz, hogy a Blaha Lujza tér szemrevaló kis parkot kapott. A park kerítését azóta már kirugdosták, a füvet eltaposták, a virágágyakban pedig június 1-én már hat szál kukorica és számtalan gazféleség hirdette, hogy Budapest nem virág-város.

Ideje lenne, ha ezt és a többi elhanyagolt parkot egy kicsit felfrissítenék, a kártevő és telelőtlen fűtaposókat pedig megbüntetnék!

Három Victor Hugo

A Váci úttól a Pozsonyi útig terjed a Victor Hugo utca. Ezen az útvonalon összesen 23 utcatábla hirdeti az utca és a nagy francia író nevét. Ezek a táblák azonban más és más szövegűek. Van közöttük 7 tábla, amelyen a „Nyomorultak" világhírű írójának nevét így írják:

VICTOR HUGÓ

Tíz olyan táblát számláltunk meg, amelyen teljesen „magyarosították" az író nevét és ezt pingálták a zománctáblára:

VIKTOR HUGÓ

Végül hat táblán helyesen áll a francia irodalom nagy alakjának neve. Ugy, ahogy a többit is írni kellett volna, ékezet nélküli „O" betűvel és a „K" helyett „C"-vel. Így:

VICTOR HUGO

Nem ártana egységesíteni a táblákat és helyesen írni a nevet. Sőt, az sem ártana, ha az utca elején az egyik zománctáblára ráírnák, hogy ki is volt Victor Hugo.

Südi László
Bp., VI. Izabella utca 85.

Le a bürokráciával.

Nyíregyházi V. V. kaland

A nyíregyházi Kossuth-szálló büféjében vacsoráztam, ahol sört kértem. A csapos két-három cseppfelfogó tányérból öntötte a „sört" a pohárba, majd a csapból is ráeresztett egy kis italt. Ezt a sörmixelést a tisztiorvos figyelmébe ajánlom. A nyíregyházi tanács figyelmét is fel szeretném hívni erre a büfére. Reggel teát kértem. Kanál nélkül hozták, mondván, a cukor már benne van, fel is van keverve. Kérésemre a pincér hozott egy másik teát, most már kanállal. Féldeci rumot kértem, de rum nem volt, helyette „félkecskét" ajánlott, ami Nyíregyházán a kecskeméti barackpálinka beceneve.



Este a szálló éttermében vacsoráztam; a zenészek egy sláger *tanulásával* voltak elfoglalva. Taktusonként koncolták fel a dalt és én halkan ettem, nehogy megzavarjam őket tanulmányukban.

Mindezzel még nem ért véget nyíregyházi vendéglátóipari kalandom. A repülőgép indulása előtt félhétkor tértem be a 6-kor nyitó büfébe. Itt azonban nem kaptam reggelit, mert takarítási nap volt és ilyenkor később nyitnak. A büfében láttam egy kávéfőzőgépet, a repülőgép indulására hivatkoztam és kértem egy duplát. Felvilágosítottak, hogy ez a gép sohasincs üzemben, mindig a szálló étterméből hozzák a feketét, de az étterni kávéfőzés csak később kezdődik.

Nem kellene ezeken a vendéglátóipari hibákon segíteni?

B. A. mérnök
XIII., Katona J. u. 33/b.

Szódavíz este 10 után...

Hivatalos ügyben külföldi vendég járt nálunk a Terimpexnél. El volt ragadtatva Budapest szépségétől. Késő este indult a vonata és a nagy melegben ásványvizet szeretett volna magával vinni. A Keleti pályaudvar indulási oldalán azonban este 10 után a büfé zárva volt. Ugyanakkor azonban a büfé körüli bazárok mind nyitva voltak, de vendégünk lombfűrésszel, celluloidkacsával, de még herendi porcelánnal sem olthatta szomját. A büfét végül is kinyitották volna, de a benne levő 50 üveg ásványvízből nem adhattak el egyet sem, mert külföldi vendégünk elfelejtett Stuttgartból csereüveget hozni magával. Végül is félórai szaladgálás után az étterem vezetője egy borosüvegbe spricceltetett szódavizet.

Miért nem tartják nyitva a késő esti órákban a büfét, ha a bazárcikkeket árusító pavilonok még nyitva vannak?

A Terimpex egyik dolgozója

Ludas Matyi elintézte.

A Szent István körúti Közért építkezés valóban vontatott volt. A munka most megfelelően halad és július 31-re az építkezés befejeződik. Ezt a határidőt is igyekszünk előbbre hozni.

Budapesti Városi Tanács VB. Élelmiszerkeresk. Irodája

A 21-es számban megjelent „Már a szakember is minőségi?" című cikkükkel egyetértünk. A jövőben nagyobb figyelmet fordítunk a helyes szövegezésre.

Hajtóműgyár, Győr

A második rész talán kolostorba vonult

A múlt év júliusában pergették le helyi mozinkban a „Pármai kolostor" című francia film első részét. Azóta várjuk a második részt, de nem küldték el Kecskemétről. Úgy látszik, a film folytatása is kolostorba vonult. Az egyéves évforduló alkalmával tudassák már velünk a befejezést, mert nagyon kíváncsiak vagyunk a szereplők sorsára.

Tamás Gergelyné
Öregcsertő 140.

Tilos az alkohol az üzemi büfékben

Sándor Károly rajza



Tihanyi bánat



A füredi autóbusz a tihanyi hajóállomásig közlekedik. A hajóállomás és a rév között csak a visszhang közlekedik. A visszhang csak az üdülővendégek káromkodását továbbítja, az utasok és azok csomagjainak szállítására nem vállalkozik.

Jó volna, ha az autóbusz vállalná a dolgot és a révig is közlekedne; legalább a szombat-vasárnapi csúcsforgalmi napokon.

Sürgős idézés

Múlt év márciusában kérvényt adtam be a VI. kerületi Tanács lakásügyi osztályára, kérve őket, hogy hosszú idő óta húzódó lakás-problémámon segítsenek. Abban reménykedtem, hogy talán valami csoda történik lakásügyemben. A csoda meg is történt, csak nem úgy, ahogy én elképzeltem. Pár héttel ezelőtt ugyanis értesítést kaptam a Tanács lakásügyi osztályától, hogy sürgős ügyben soronkívül jelenjek meg. Boldog voltam és siettem a lakáshivatalba. Arra gondoltam, hogy csak azért hivathatnak ilyen sürgősen, mert lakást kapok. Az előadó azonban csak azt közölte velem, hogy a tavalyi kérvényem elévült és küldjek be újat. Azt is a tudomásomra adták, hogy belátható időn belül nem tudnak lakást biztosítani...



Ezért idéztek be sürgősen! És nyilván azért kell új kérvényt írnom, hogy 1959-ben is berendeljenek a hasonló negatív hír tudomásulvételéért.

Kun Istvánné
XX., Hargita u. 8.

*

A VI. kerületi lakáshivatal szerint a régi kérvények egy részénél alaki hiba történt, néha például a lakóbizottság elnökének aláírása hiányzott. Ezeket kell pótolni, ezért idézik be a feleket.

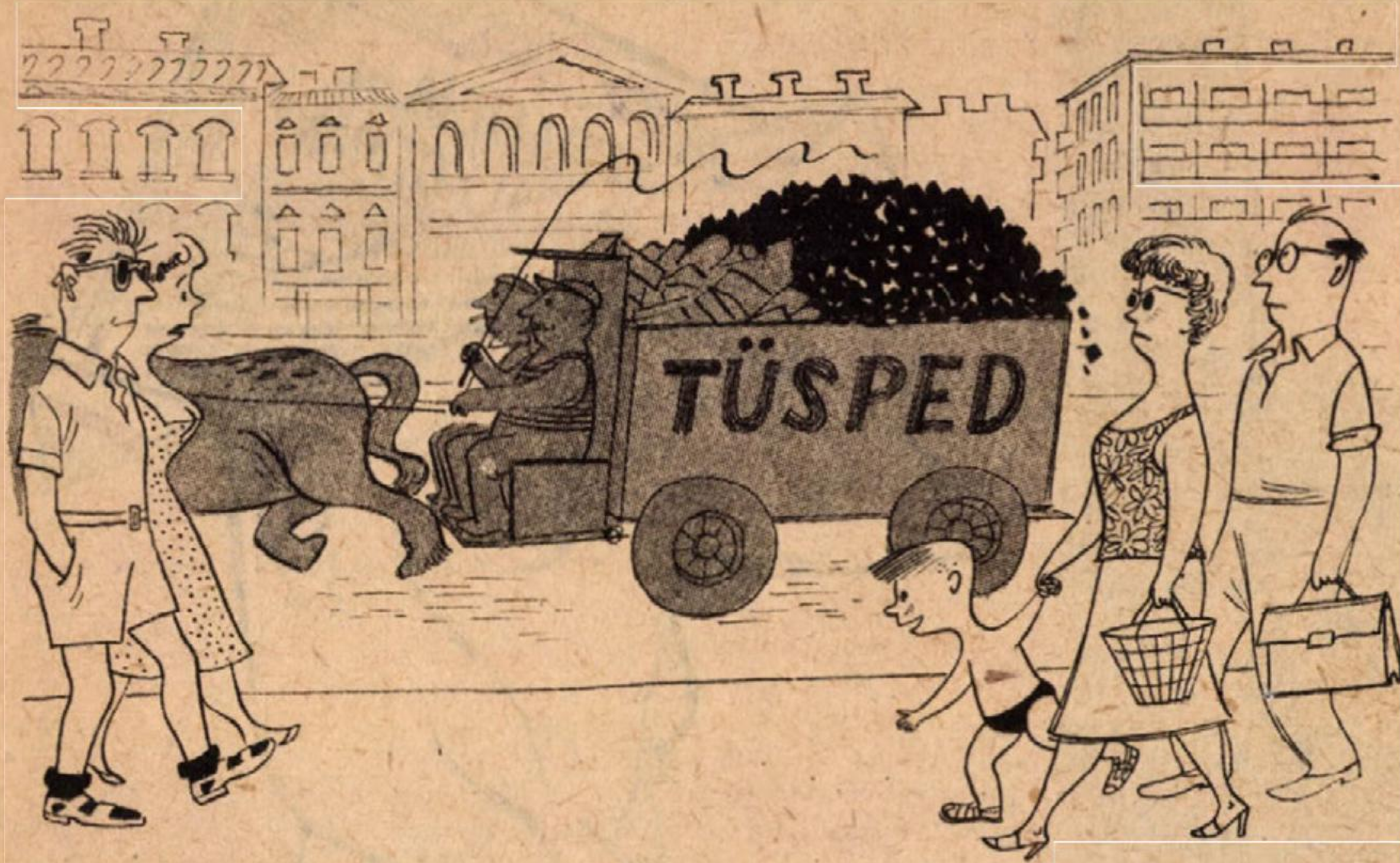
Ez a magyarázat nem magyarázat! Miért 15 hónap elteltével közlik a féllel, hogy rossz volt a kérvénye?

És miért idézést küldenek? Miért nem írják meg, hogy mit kell pótolni? Igy feleslegesen tölti el az ügyfél a lakáshivatalban az idejét.

Szakítsanak ezzel a gyakorlattal! És dolgozzanak az ilyenféle adminisztrációs munka területén is körültekintőbben és gyorsabban!

És ez így megy évről évre...

Vasvári Anna rajza



Ritkaságok, gyűjteménye

Még senkinek a szájából sem hallottam az alább következő szavakat:

A sofőr: „... és ahelyett, hogy lefékeztem volna, teljes sebességgel belerohantam abba a motorbiciklibe..."

A gyászoló rokon: „Hogyhogy jobb neki? Nekünk jobb, kérem szépen. Csak útjában volt mindenkinek szegény Mici."

A mama: „Hogy az én lányom? Dehogynem igaz! Anyjára ütött, hisz én is boldoggal-boldogtalannal csalom az uramat..."

A szerelő: „... nem a kapcsoló rossz, kérem, hanem az én ügyetlen kezemben van a hiba."

A pincér: „Mának az étlapon szereplő minden húsétel büdös."

A színésznő: „Á, az nincs benne a szerepben... Azért nem bírtam fölkelni a székből, mert már nagyon öreg vagyok."

Az orvos: „Szegény, még élhetett volna... De mit csináljak? Nem vagyok én orvosnak való."

Az író: „Kár, hogy nem elég szellemes ez a karcolat..."

Örkény István

Ezt olvastuk

A *Népszabadság* tudósítója a detki Szabadság téeszben járt és riportjából a többi között megtudtuk, hogy a téesz szerződést kötött dinnyére, hagymára, borsóra és most jön a meglepetés, ezt szószerint idézzük:

„... s szerződéssel hizlalják a sertéseket is."

Ez valóban új módszer az állattenyésztésben. Kár, hogy a tudósító nem tájékoztat bennünket arról: hány szerződést fal fel egy jóétvágyú sertés naponta? Megeszik-e a mellékleteket is, vagy nem eszik meg? Mi ízlik nekik jobban: az egyoldalú vagy a kétoldalú szerződés? Lehet-e a szerződéseket silózni?

Ezek után felvetődik az a kérdés is, hova fog tartozni a disznóhizlalás: a mezőgazdaság vagy a jogtudomány körébe?



Trnka a Ludas Matyi számára megrajzolta Švejket és Szür Szabó a Ludas Matyi számára megrajzolta Trnkát.

„Heti tömegdalunk..."

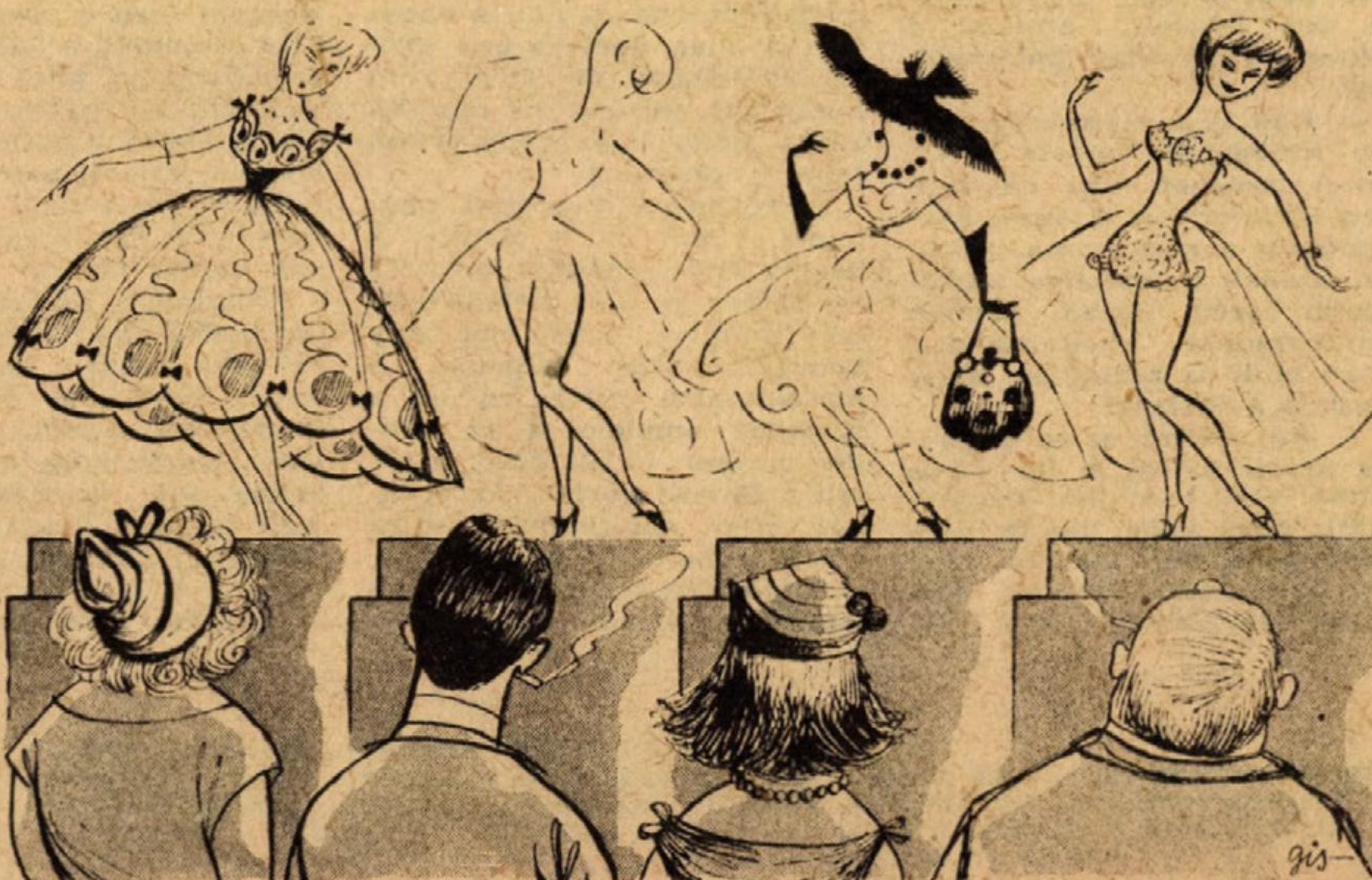
Így képzeli a Rádió?

Szűr-Szabó József rajza



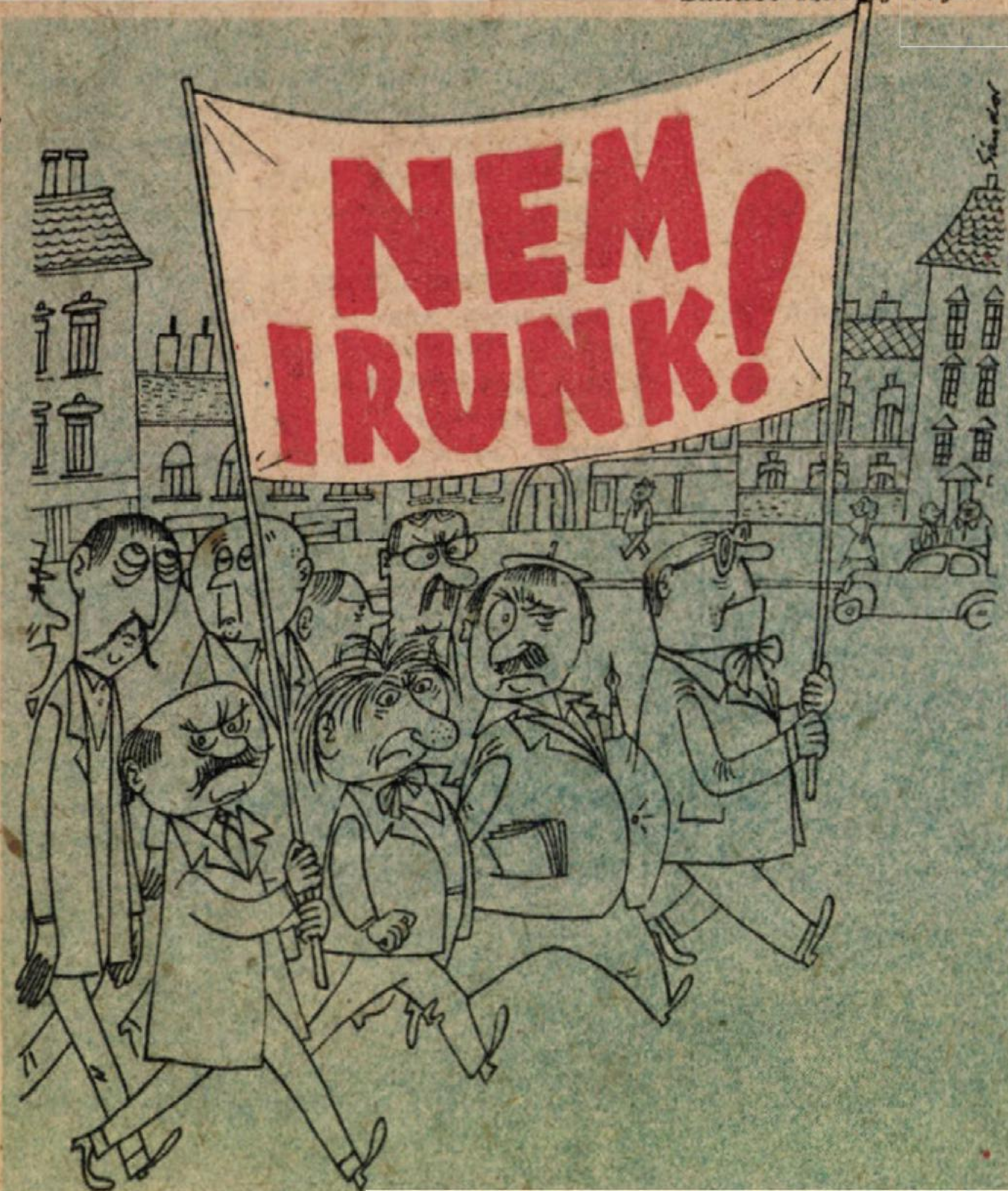
Ki mit lát a divatbemutatón?

Szegő Gizi rajza



Halló! Halló! Figyelem!

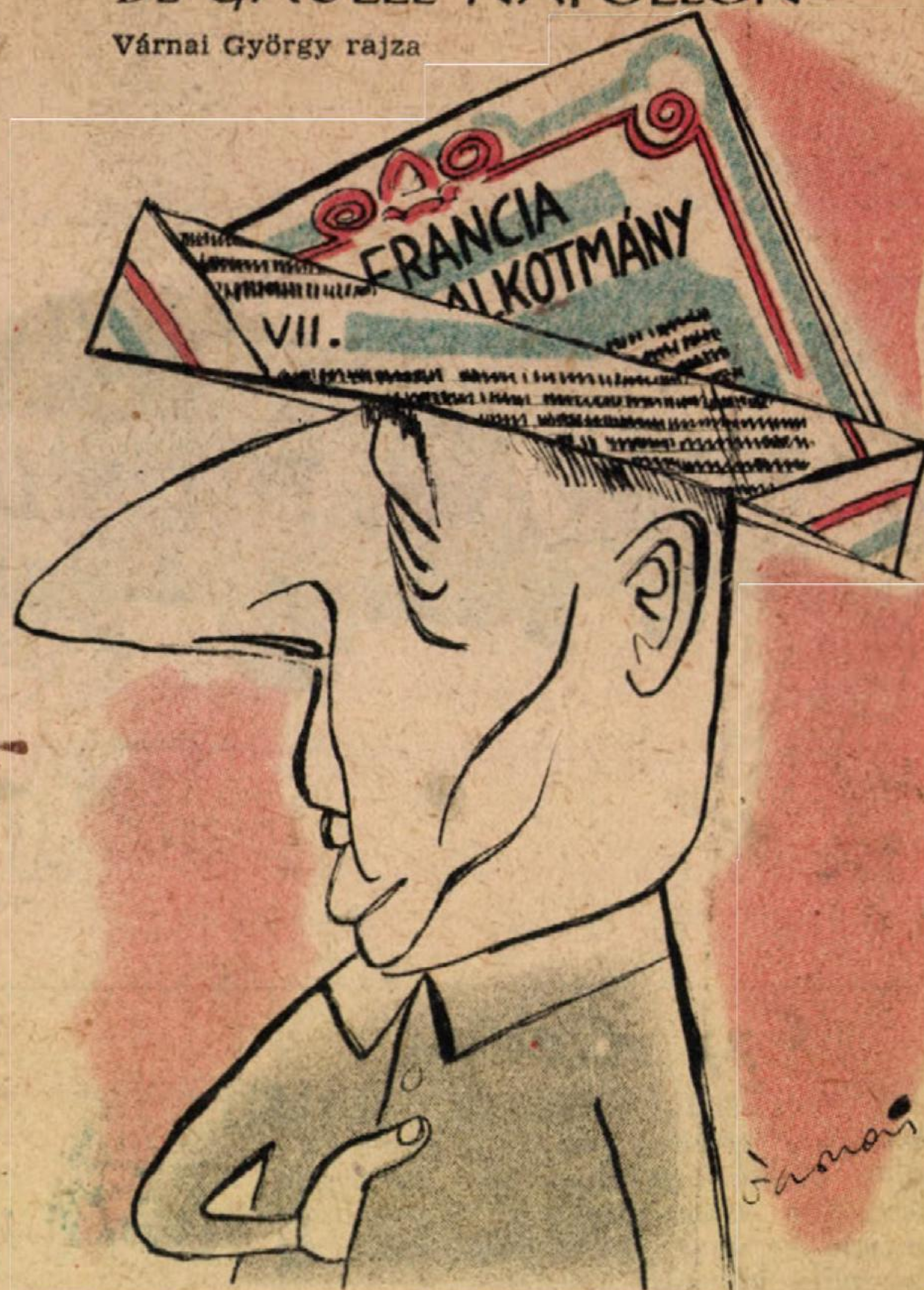
Sándor Károly rajza



– Én sem szeretem a feltűnést, de különben nem veszik észre, hogy hallgatunk . . .

DE GAULLE-NAPOLEON

Várnai György rajza



Természetes gyógymód

Az ázsiai influenza orvul és aljasan surrant be hozzánk. Azzal kezdődött, hogy a nagymama a derekára panaszkodott. Felváltva masszíroztuk a hátát, de ahelyett, hogy a reumának vélt nyavalya csillapodott volna, estére a nagymama már a lábait, mindkét vállát és a fejét fájlalta. Reggel a feleségem nem tudott felkelni. Tizenegy óra felé a nagytata esett ágynak, majd a lányom, délután mindkét fiam.

Este nyolckor mind a hatan piros arccal feküdtek a párnán, bágyadtak és kedvetlenek voltak. A víz nem oltotta a szomjúságukat. Tanácstalanul dülöngtem egyik ágytól a másikig, a sezlontól a rekamiéig, végül is úgy döntöttem, hogy orvost hívok. Este tíz óra lehetett, amikor a doktor holtfáradtan betámolygott.

— Hallják-e, maguknak igazán kifizetődik orvost hívni. Ennyi beteget egy rakáson még ki látott! — S azzal már tapogatta a nagymama pulzusát, akinek a fekhelye legközelebb esett hozzá. Sorban mindnyájukat megvizsgálta, aztán leült az asztalhoz, hogy megírja a receptet

— Hát kérem, ez az a divatos ázsiai nátha. A fél város benne van. Nem kell begyulladni, mert ebbe ugyan nem lehet belehalni. Felírok egy kis gyógyszert. De ha rám hallgatnak, akkor egy kis forralt borral kúrálják magukat és holtbizonyos, hogy kétháróm nap alatt talpra állnak.

Kikísértem a doktort s mire visszajöttem, a családi tanács úgy döntött, hogy inkább választják a doktor természetes kezelését. Szótlanul kézbevettem az ötliteres demizsont és elindultam egy kis jó bor után. A szomszéd utcában jó tizenkétésfeles kadarral töltöttem meg az üveget.

A forralt borba jócskán eresztettem szegfűszeget, fahéjat, meg szemes borsot is tettem néhányat, cukrot pedig kanállal. A nagymamát először megköhögtette az ital, a nagytata az első kortyra egy erőset krákogott, de azért rám kacsintott, mintha azt mondta volna, hogy ugyancsak érted, fiam, a dolgodat.

Sorról sorra mindenki megkapta a porciót s amikor a végére értem, elölről kezdtem az itatást és újra beledirigáltam minden betegembe egy bögrével. Nem tagadom, a merőkanalat néha én is a számhoz emeltem s az minden esetben jó két decit jelentett a forralt borból. Az éccakát úgy végighúztuk, mint annak a rendje.

Reggel korán átkopogtam a másik utcába a demizsonnal és mire a hívek felébredtek, akkorra az orvosság már készen párolgott egy fazékban. Nem is nagyon vártam meg, hogy kérjék az italt, szorgalmasan forgattam a merőkanalat és a háromdecis bögrékkel töltögettem beléjük a bort. Gondolhatják, hogy magamról sem felejtkeztem meg s az öt liter hamarosan elpárolgott.

De nem a jókedvünk. Tizenegy óra felé állított be a doktor, hogy szemügyre vegye a társaságot, dehát nagyot nézett. Én a szoba közepén ingadoztam és nagy igyekezettel vezényeltem a kórust. Feleségem meg a lányom szopránt csipogott, a két fiam meg a nagymama altot énekelt, a nagytata szorgalmasan brummogta hozzá a basszust. Mindannyian valami nagyon dercés hangon, de amúgy magyarán harsogtuk azt, hogy Csicsónénak három lánya.

Kiráztam a kötött üveget és lett belőle egy kétdecis pohárra való. Azzal a doktort tiszteltem meg, aki épen olyan frissen itta a bort, mint a betegei. Lehet, hogy már volt is benne kis nyomás, mert a vizit nagyon jókedvűen folyt le s azzal hagyott minket magunkra, hogy csak folytassuk a kezelést. Este megint meglátogat bennünket, úgy nyolc óra táján.

A nap során még háromszor fordultam az üveggel s a harmadik üveg tartalmát úgy forraltam meg, hogy az éppen nyolc órára lett készen. Egy literre valót a tűzhelyen hagytam a doktornak, a többivel megtöltöttem a betegeket.

Káprázatos kedvünk kerekedett. Énekeltünk. A betegek utóbb kiugráltak az ágyból és táncra perdültek. Amikor az orvos belépett, én éppen a nagyikával forogtam, a nagytata pedig a feleségemet sergette.

Frissen öntöttem a doktornak s mondhatom, nem volt rest abban, hogy a liter bort minél előbb eltemesse. Mikor az utolsó decit is legurította, a földhöz vágta a táskáját és ő is beállt a mulatságba.

Tíz óra felé újra átkalapáltam egy üveg borért és szorgalmasan felforraltam. Reggel háromig tartott a hacacáré.

Másnap délelőtt újra a demizsonnal léptem ki a kapun, éppen abban a pillanatban, amikor a szomszéd kidugta a fejét az ablakon.

— Jó napot, szomszéd! — szólt rám kíváncsian. — Mi van magukkal? Névnapot vagy születésnapot ültek az éccaka?

— Dehogy is ünnepeltünk mink! — legyintettem. — Beteg van a háznál.

Rossi Károly

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.